

Наша Ніва

П Е Р Ш А Я Б Е Л А Р У С К А Я Г А З Э Т А ISSN 1819-1614

Заснаваная ў лістападзе 1906. Адноўленая ў траўні 1991. Выдавец: Фонд выдання газеты «Наша Ніва». Выходзіць штотыднёва, у пятніцы

Гэта волі нашай гарт

Каспяровіч на волі. Фінькевіча (на фота) вызвалілі ў залі суду, але адпраўляюць на хімію. Хлопцы выходзяць з турмаў з горда ўзнятымі галовамі. Будучыня беларускай справы залежыць перадусім ад трываласці палітвязняў. **Старонкі 6—7.**

ЮЛІЯ ДАРАШКЕВІЧ

ЦЁТКА

ВЕРА БЕЛАРУСА

Веру, братцы, ў нашу сілу,
Веру ў волі нашай гарт:
Чую агонь ў нас — ня брыну,
Бачу, братцы, мы ня з карт,
Мы ня з гіпсу, мы — з каменя,
Мы — з жалеза, мы — са сталі,
Нас кавалі у пламеньні,
Каб мацнейшымі мы сталі.
Цяпер, братцы, мы з граніту,
Душа наша з дынаміту,
Рука цьвёрда, грудзь акута,
Пара, братцы, парваць пута!

1905

Артуру Фінькевічу пагражала 12 гадоў турмы.

Урад: усходнікі дамінуюць над заходнікамі

Сфармаваны новы склад ураду. У ім дамінуюць выхадцы з Усходняй Беларусі й Расеі. **Старонка 5.**

Каб гарантавана атрымліваць «Нашу Ніву»

проста паведаміце ў Рэдакцыю свой адрас. Адначасова Рэдакцыя зьвяртаецца з просьбай ахвяраваць на выданьне. Дэталі — **старонка 23.**

Трактар Belarus

З трактарам трэба па-мэханізатарску! Эсэ Лявона Вольскага. **Старонка 28.**

люстра дзён

Моладзь бароніць «НН»	4
Урад: усходнікі дамінаюць над заходнікамі	5
Касьпяровіч на волі	6
Суды над Фінкевічам і Сасімам	7
Чоткі Чачоткін	8
Старшыня Саюзу пісьменьнікаў звольнены з БДУ	8
Жывеце да саміту G8?	9
Бел-чырвона-белая эстафэта ў Салігорску	9
Дысыдэнтка вывесіла на сваёй хаце	9
Касьпяровіча зноў затрымалі	9
Калі дэмакратычныя лідэры выходзяць	10
10 гадоў «Вясне»	10
Якубовіч выкрывае «дэструкцыйныя СМІ»	11
Аплата бясплатнай адукацыі	11
«Рацыя» вярнулася ў ФМ-этэр	11
«Нашы касьцёлы». Электронная энцыклапэдыя	11
Сьвята пад фырчаньне генэратора	13

У нумары

камэнтары

Затрыманы супрацоўнік КДБ	11
Віталь Тарас. Навобмацак	14
Аляксандар Класкоўскі. Старыя граблі ўжо чакаюць	16

левым вокам

Лёлік Ушкін. Дзе справядлівасьць? Адкрыты ліст генпракурору	17
---	----

з усіх старон

Алесь Кудрыцкі з Бэрліна, Кройцбэргу. Лагодная рэвалюцыя	12
--	----

хроніка

Павал Севярынец, Лісты зь лесу: Вясна на Лясной вуліцы	20
Хроніка рэпрэсіі і супраціву за 26 красавіка — 7 траўня	20

пошта рэдакцыі

Лісты і водгукі	18
Алесь Шатэрнік. Ордэн свабоды	19
Беларусы Познані займелі сядзібу	19

прамэнад

Алег Скрыпка: Ваш рок круцейшы ў тры разы	26
---	----

літаратура

Лявон Вольскі. Трактар Belarus	28
--------------------------------------	----

газэтка дзеткам

Лясная крыжаванка	30
-------------------------	----

АД РЭДАКЦЫІ

Лідэраў дысыдэнтаў не выбіраюць, імі становяцца

Лідэрам дысыдэнцкага руху трэба ўспрымаць як свой посьпех амбіцыі маладога пакаленьня, што падростае ў іхных партыях і асяродках. Раз ёсьць падрост, значыць, справа ня гіне, а разгортваецца. Барыс Тумар адказвае Аляксандру Фядуту.

Затрыманьне і зьбіцьцё Лябедзькі, крымінальная справа супраць яго паводле абвінавачваньня ў тэрарызме, затрыманьне Вячоркі пасля Чарнобыльскага шляху, працяглае зьявольнае лідэра Грамады Казуліна далі ясны адказ Аляксандру Фядуту. Фядута, нагадаем, заклікаў да ратацыі лідэраў партый — нехта, маўляў, мусіць узяць на сябе адказнасьць за паразы, маецца на ўвазе — за тое, што Лукашэнка ўсё яшчэ застаецца пры ўладзе.

Ратацыя лідэраў — заўжды добра. Але сёньня быць сапраўдным палітычным лідэрам — гэта сядзець у турме. Гэта быць Махатмам Гандзі. Гэта рызыкаваць здароўем штодзённа. Хто схоча стаць такім лідэрам? Амбіцыйных асобаў у дысыдэнцкім руху не бракуе. Ня ўсе сярод іх здольныя. Ня ўсе сярод здольных мужныя. Ня ўсе сярод мужных ня выберуць шлях кампрамісаў пры сутыкненьні з жорсткай рэальнасьцю, з рэальнасьцю не аднаго дня, а далёкай перспэктывы.

Што вылучае сапраўдных дысыдэнцкіх лідэраў — дык гэта ахвярнасьць. У чым у чым, але ў асабістай мужнасьці лідэрам існых дэмакратычных партый не адмовіш. Увогуле ж лідэраў пратэсту не выбіраюць, імі становяцца. Апазыцыйнае лідэрства — сапраўднае, а ня раўтавае — сёньня ў Беларусі мала дае і многага вымагае.

Варта дадаць і іншае. Лідэрам дысыдэнцкага руху трэба ўспрымаць як свой посьпех ціск, крытыку і — як бяз гэтага — амбіцыі маладога пакаленьня, што падростае ў іхных партыях і асяродках. Гэта не выява праблемаў, гэта прыкмета посьпеху. Раз ёсьць падрост, значыць, ваша справа ня гіне, а разгортваецца. Фатальна, калі падросту няма. Тады гэта ўжо ня лес, а ў лешым выпадку парк, а ці выпаленае поле. Ніхто са «сваіх», у рамках сваёй сыстэмы, ня кідае выкліку Пазьняку ці Лукашэнку. Ці ж гэта тое, пра што вы марылі?

ЮЛІЯ ДАРАШКЕВІЧ

Дзень Перамогі.
Цэнтр Менску.

Моладзь бароніць «НН»

ЮЛІЯ ДАРАШКЕВІЧ

28 красавіка ў сталіцы прайшоў флэш-моб салідарнасьці з «Нашай Нівай».

Нашы карэспандэнты былі ўражаныя колькасьцю людзей, якія адгукнуліся на заклік інтэрнэт-супольнасьці падтрымаць найстарэйшую беларускую газету. Тры сотні чалавек сабраліся на месцы, дзе стаяў намётавы гарадок, і адначасова разгарнулі прынесеныя з сабою нумары «НН». Відовішча ўражвала. Газэтаў на ўсіх не хапала: набыць «Нашу Ніву» ў Менску зараз практычна немагчыма. «Ну адарвіце нам хоць пару старонак!» — сьмяяліся тыя, хто прыйшоў з пустымі рукамі.

Сярод флэш-мобаўцаў вылучаліся заўсёдня правахоўнікі ў цывільным. Таксама з газэтамі ў руках. Некаторыя паапраманалі пінжакі. Маў-

АЛЕСЬ МІХАЛОК

Флэш-моб салідарнасьці з «НН» у Менску. Трыста чалавек прайшлі ад Кастрычніцкай плошчы да плошчы Перамогі.

Салігорская акцыя сабрала каля трыццаці чалавек.

ляў, газета ж для інтэлігенцыі, у спартовым касьцюме неяк няёмка... Потым грамада, чытаючы газеты, рушыла праспэктам да плошчы Перамогі.

Цішыню парушалі супрацоўнікі сілавых структур, якія па гучнай сувязі папярэдзвалі чытальнікаў пра адказнасць. На мосьце цераз Сьвіслач спаткалі здымачную групу БТ, якая працавала над якімсьці сваім сюжэтам. Відавочцы казалі, што апэратар, пабачыўшы людзей з незалежнай прэсай у руках, кінуўся з праспэкту хавацца пад мост.

Людзі на праспэктце на флэшмоб рэагавалі жыва. «Ну і дзе ж ваш Мілінкевіч?» — пыталася кабета, пабачыўшы ў моладзі значкі «За Свабоду». «Сядзіць Мілінкевіч!» «Як сядзіць?!» — іронія змянілася здзіўленьнем і абурэньнем.

Пасьля сканчэньня акцыі, калі людзі разыходзіліся з плошчы Перамогі, спэцназаўцы ў цывільным паспрабавалі схапіць двух удзельнікаў. Але на дапамогу ім кінуліся іншыя і вырвалі з рук міліцыянтаў. Тады «ціхары» змянілі тактыку. Яны затрымалі некалькі чалавек на вуліцы Кісялёва і яшчэ пяць чалавек на вуліцы Янкі Купалы. Затрыманых адвезьлі ў адзел міліцыі Цэнтральнага раёну й перапісалі пашпартныя звесткі.

2 траўня флэшмоб у падтрымку «НН» адбыўся ў Салігорску. Тры дзясяткі юнакоў і дзяўчат а 20-й сабраліся на цэнтральнай плошчы і дэманстравалі чыталі «Нашу Ніву».

А 4 траўня флэшмобэраў з «Нашай Нівай» ды іншымі незалежнымі газэтамі затрымлівалі ля выстаўнага комплексу «Белэкспа», дзе праходзіла афіцыйная выстава СМІ.

Дзякуй усім удзельнікам флэшмобаў. Сваімі ўчынкамі вы надаеце нам новую сілу, каб працаваць. Галоўным сродкам барацьбы Рэдакцыі будзе выдаваньне «Нашай Нівы». А вы таксама пішце ў яе і бярэце ўдзел у распаўсюдзе. Гэта наш галоўны моб.

Сяргей Мікулевіч

Урад: усходнікі дамінуюць над заходнікамі

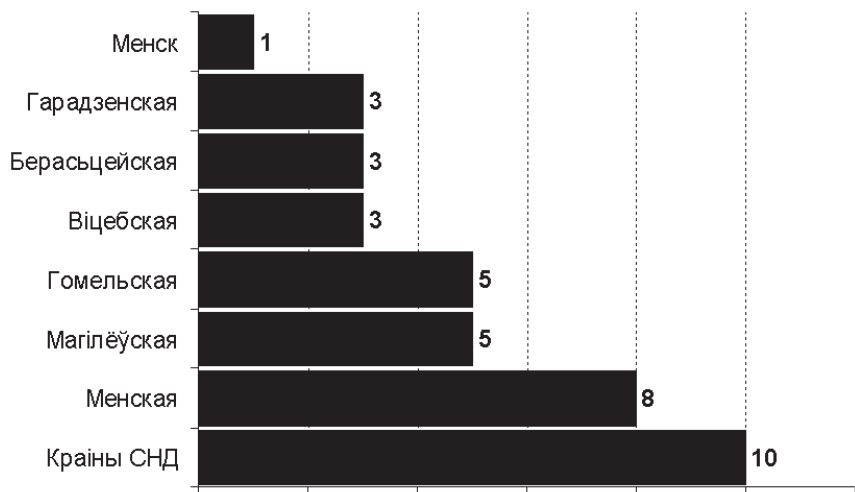
Сфармаваны новы склад ураду Беларусі. У ім, як і раней, дамінуюць выхадцы з Усходняй Беларусі й Расеі. Сярод віцэ-прэм'ераў няма ніводнага чалавека з захаду краіны, а сярод ключавых міністэрстваў — толькі абаронай (Леанід Мальцаў, Слонімсчына) і падаткамі і зборамі (Ганна Дзейка, Валожынсчына) кіруюць заходнікі.

Сам прэм'ер Сяргей Сідорскі паходзіць з Гомелю. Стуль жа і кіраўнік КДБ. У Калінкавічах нарадзіўся першы віцэ-прэм'ер Уладзімер Сямашка. Віцэ-прэм'ер Іван Бамбіза — з Петрыкаўскага раёну. Варта нагадаць, што Гомельсчына і Магілёўсчына палітычна самыя пралукашэн-

каўскія рэгіёны.

Яшчэ два віцэ-прэм'еры — навічок ураду Віктар Бура і Андрэй Кабякоў — нарадзіліся ў Расеі. Усяго амаль траціна членаў ураду паходзяць з Расеі і іншых рэспублік былога СССР. Сярод іх міністры эканомікі Мікалай Зайчанка (Прыморскі край, Расея), замежных справаў — Сяргей Мартынаў (Ленінакан, Армэнія), унутраных справаў — Уладзімер Навумаў (Смаленск), старшыня вайскова-прамысловага камітэту Мікалай Азаматаў (Краснадарскі край, Расея), дзяржкамітэту павежных войскаў — Аляксандар Паўлоўскі (Маскоўская вобласць).

Мікола Бугай

На дыяграме: паходжаньне міністраў ураду.

Паважаны чытач,

Яшчэ раз нагадваем, што ў сувязі з новым ціскам на газэту можа скласьціся такая сытуацыя, што на пэўны час друк газэты стане праблематычным. Магчыма, у гэты пэрыяд мы зможам друкаваць толькі абмежаваную колькасць асобнікаў. Таму просім ТЫХ, ХТО ЗМОЖА ПЭЎНЫ ЧАС ЧЫТАЦЬ ГАЗЭТУ ПРАЗ ІНТЭРНЭТ, паведаміць нам. Калі для вас ІНТЭРНЭТ АБСАЛЮТНА НЕ ДАСТУПНЫ, НІЧОГА НЕ ПАВЕДАМЛЯЙЦЕ.

(8-017) 284-73-29,
260-78-32 (МТС),
618-54-84 («Вэлкам»);

e-mail: dastauka@tut.by.

Вялікі дзякуй тым 120 чытачам, хто ўжо паведаміў у Рэдакцыю, што можа чытаць газэту праз Інтэрнэт.

Касьпяровіч на волі

Хлопец адседзеў тэрмін у адной камэры з крымінальнікамі, у тым ліку рэцыдывістамі.

28 красавіка а 17.15 з Жодзінскай турмы №8 на волю выйшаў датэрмінова вызвалены моладзевы актывіст Зьміцер Касьпяровіч.

Затрыманы 17 студзеня падчас таго, як сарваў сыяг зь Менгарвыканкаму, ён правёў за кратамі 3 месяцы і 11 дзён. Асуджаны на 5 месяцаў турэмнага зьняволеньня, ён мусіў выйсьці ў чэрвені.

Кароткастрыжаны схуднелы Зьміцер выйшаў на волю адным з апошніх у групе датэрмінова вызваленых: агулам у той дзень вызвалалася каля 20 чалавек. Першыя пытаньні Касьпяровіча былі пра палітыку: «Што было на Чарнобыльскім шляху? Ці многа было народу? Міліцыянты мне казалі, што нібыта Мілінкевіча пасадзілі...» Касьпяровіч кажа, што «20 дзён пераседзеў», бо, згодна з законам, умоўна-датэрмінова яго мусілі вызваліць раней.

Першае пачуцьце — радасьць, што нарэшце вызваліўся: «Тры з паловай месяцы ня бачыў волі, бачыў адны сьцены ў камэры — толькі ў дварык выводзілі. Рэжым тут дастаткова жорсткі: а 6-й — пад'ём, а 10-й — адбой, удзень спаць нельга. Таму хочацца ў першую чаргу пасаць. Дзіўнавата троху бачыць вялікую прастору, дзіўнавата троху пачуваеся».

Пра падзеі ў краіне Зьміцер меў толькі тую інфармацыю, што пераказвала маці: «Тэлевізара ў камэры няма, газэты не перадавалі — толькі тыя, што заказным лістом. Я меў спатканьне з маці і ведаў, што каля 200 чалавек было завезена сюды ў турму. Іншая справа, што ў іншых камэрах гэтага ня ведалі. Газэты даходзілі, аднак некаторыя — ня цалкам, а толькі частка газэты».

Сваіх плянаў на будучыню Касьпяровіч не хавае: «Тое самае, што рабіў да таго, як мяне пасадзілі. Напэўна, буду займацца турыстычнай дзейнасьцю. Ёсьць яшчэ такія пляны: вучыцца ў Беластоку, працягваць адукацыю, хацелася б пачаць працаваць над магістарскай дысэртацыяй».

Разам з тым ад далейшай грамадзка-палітычнай дзейнасьці Зьміцер Касьпяровіч, унук рэпрэсаванага, не адмаўляецца: «Мая пазыцыя не зьмянілася, яна нават больш умацавалася».

Аркадзь Шанскі

Артур Фінькевіч: «Улады не захацелі рабіць зь мяне 21-гадовага палітвязьня»

Суд Першамайскага раёну прысудзіў Артуру Фінькевічу 2 гады «хіміі». Судзьдзя Вікторыя Зайцава распаніла нанясеньне графіці «Мы хочам новага» як злоснае хуліганства (ч.2 арт. 339 КК). У той жа час з хлопца зьнялі абвінавчваньне ў пашкодваньні маёмасьці (ч.3 арт. 218), паводле якога яму пагражала ад 7 да 12 гадоў зьнявольленьня.

З 31 студзеня А.Фінькевіч знаходзіўся ў СІЗА, дзе адзін дзень яму залічваюцца за два. За час зьнявольленьня ў сьледчым ізалятары хлопец ня меў парушэньняў, таму можа разьлічвацца на жнівеньскую амністыю. У такім разе на «хіміі» ён прабудзе каля 5 месяцаў. Да моманту, пакуль Дэпартамент па выкананьні прысудаў вызначыцца з месцам адбываньня пакараньня, Артур будзе знаходзіцца пад падпіскай пра нявыезд.

Па агучваньні прысуду маладога палітвязьня сустракалі сябры і родныя, якія празь перапоўненасьць залі не патрапілі ў суд. Спаткаць яго прыйшлі і вызваленыя ўчора моладзевыя актывісты, што адсядзелі па 5 сутак за акцыю салідарнасьці з Артурам, а таксама Зьміцер Касьяровіч. Ар-

тур, як заўважылі яго сябры, заўважна схуднеў. На пытаньні журналістаў адказваў паволі, казаў, што пасья камэры, дзе самым цяжкім была адсутнасьць паветра, яму точыцца галава. У руках хлопец трымаў зімовую куртку.

З прысудам Артур не пагадзіўся, але і абскарджваць яго не зьбіраецца, ня бачачы ў гэтым мэтазгоднасьці. Прычынай такога «мяккага» прысуду, улічваючы пагрозу зьнявольленьня да 12 гадоў, лічыць нежаданьнем уладаў ганьбіцца зьнявольленьнем 21-гадовага юнака. І дадае: «Я рыхтаваўся да таго, што атрымаю сама меней 5 год, аднак улады відавочна баяцца, бо адчуваюць незваротнасьць пераменаў у краіне».

«Галоўнае для мяне цяпер — пасьпець пабачыцца з усімі сваімі, падзякаваць усім, хто мяне падтрымліваў цягам зьнявольленьня», — дзеліцца Артур плянамі на бліжэйшую будучыню. Нягледзячы на тое, што лісты ў СІЗА даходзілі зь вялікімі спазьненьнямі, празь некалькі тыдняў, ён у курсе ўсіх гарачых навінаў. Пра тое, што атрымалася, ён не шкадуе.

Сямён Печанко **Вызваленьне.**

Суды над Фінькевічам і Сасімам

Артура Фінькевіча арыштавалі 31 студзеня за нанясеньне палітычных графіці. Але вінавацілі яго не ў палітыцы, а ў нанясеньні шкоды грамадзкай маёмасьці на амаль 17 тыс. далараў — «у асабліва буйным памеры». Хлопцу пагражала ад 7 да 12 гадоў зьнявольленьня. Дзяцюк трымаўся мужна. Ён прызнаў, што наносіў надпісы «Достал!» і «Мы хочам новага» ў раёне вуліцаў Казлова й Платонава ў Менску, але патлумачыў гэта жаданьнем выказаць сваю палітычную пазыцыю — што ён ня мог зрабіць іншымі спосабамі з прычыны мананалізацыі СМІ і парушэньня іншых канстытуцыйных свабодаў у краіне.

Праваабаронцы называлі абсурднымі абвінавчваньні ў нанясеньні шкоды ў «асабліва буйным памеры» празь дзясятка графіці.

Суд пачаўся 4 траўня, але быў адкладзены, бо судзьдзя запатрабавала ад прадстаўнікоў камунальных службаў сапраўды настолькі вялікая. Пазоўнікаў з аддзелу ідэалёгіі, якія прыйшлі, каб «выказаць меркаваньні» адносна паводзінаў Фінькевіча, яна абсекла: «Вашыя меркаваньні могуць каштаваць яму ад 7 да 12 гадоў турмы. Нясіце каштарысы».

Падчас акцыі ў абарону Фінькевіча 4 траўня былі затрыманя

Флэшмоб перад Першамайскім судом падчас разгляду справы Фінькевіча.

А. Фінькевіч сядзе ў аўтазак пасья першага дня суду.

Вызваленьне.

Крысьціна Шацікава (50 б.в. штрафу), **Аляксей Казулін**, **Юры Талстой**, **Аляксандар Рэзьнікаў**, **Андрэй Ігнатчык**, **Надзея Батура** (усіх пакаралі арыштам на 5 сутак). Затрыманых журналістак **Тацяну Сьнітко** і **Натальню Валакіду** вызвалілі пасья прагляду апэратыўных здымак.

Суд над **Мікітам Сасімам** у Баранавічах, распачаты ў той самы дзень, быў перанесены на 11 траўня. Уначы перад судом у Баранавічах затрымалі абаронцаў намэтавага мястэчка **Любоў Качынскую**, **Кацярыну Дзяткоўскую** і **Настасю Коршун** падчас расклеікі налэпак «Свабоду Сасіму»: усім далі штрафы па 2 б.в.

Чоткі Чачоткін

У Горках знішчылі тыраж мэтадычкі па гісторыі Беларусі.

У Беларускай дзяржаўнай сельгасакадэміі (БДСГА) у Горках адміністрацыя пры канцы красавіка знішчылі тыраж мэтадычкі для студэнтаў-завочнікаў. Аўтарамі гэтага шараговага для ўстановы навучальнага дапаможніка па гісторыі Беларусі, адра-саванага студэнтам-завочнікам, былі выкладчыкі катэдры гісторыі й культуралёгіі.

Фармальнай падставай стала тое, што пры друку на апошняй старонцы выдання выпалі 20 назваў кніг, рэкамэндаваных для вывучэння.

Праўдзівае ж незадавальненне адміністрацыі выклікаў змест мэтадычкі — «неадпаведны дзяржаўнай ідэалёгіі». Не ўратавалі дадатныя водгукі рэцэнзентаў і навукова-мэтадычнай рады акадэміі. Брашура, выдадзеная на сродкі акадэміі накладам 500 асобнікаў, паспела «пражыць» каля тыдня. Частку яе накладу аддалі ў мэтадычны кабінэт катэдры, частку меркавалі прадаць студэнтам-завочнікам. Аднак прадстаўнікі рэктарату забаралі ўвесь наклад і запатрабавалі ад аўтараў здаць нават аўтарскія асобнікі.

Пагадзіліся ня ўсе. Прафэсару гісторыі Аляксандру Каданьчыку і Валер'ю Шчэр-

баву прарэктар па выхаваўчай рабоце Аляксандар Чачоткін пагражаў крымінальнай адказнасцю за крадзеж дзяржмаёмасці — так ён назваў іхную адмову аддаць аўтарскія асобнікі. Абодва выкладчыкі зазначылі, што аўтарскія асобнікі ёсць іхнай уласнасцю паводле закону ды прапанавалі: «Калі вам так хочацца, дык мы можам выкупіць свае брашуры за любы кошт».

Што ж выклікала «ідэалагічны пералаяк» у адміністрацыі БДСГА? А.Каданьчык, пішучы пра Дэкларацыю аб дзяржаўным сувэрэнітэце Беларусі, ставіў яе поруч з Трэцяй устаўнай граматай БНР і Маніфэстам пра аб-

вяшчэнне БССР. Згадаў, што дзень 27 ліпеня нездарма лічыўся дзяржаўным святам. Аўтар разьдзелу пра Другую сусветную вайну В.Шчэрбаў распавядаў пра розныя погляды на праблему, згадаў спрэчныя пытаньні з гісторыі партызанскага руху. Усё гэта ім паставілі ў віну.

Для Каданьчыка гэта сутычка з адміністрацыяй БДСГА ня першая. Актывіст ТБМ, у прэзыдэнцкую кампанію ён увайшоў у ініцыятыўную групу Мілінкевіча. У студзені 2006 г. яго выклікалі ў рэктарат і паграбавалі выйсці з групы. Аднак прафэсар, які дапрацоўвае апошні год перад пэнсіяй, пагрозаў не спалохаўся. Што праўда, чакаць падаўжэння кантракту пасля ўсіх гэтых канфліктаў яму не выпадае.

Аркадзь Шанскі

Старшыня Саюзу пісьменьнікаў звольнены з БДУ

Кіраўніка Саюзу беларускіх пісьменьнікаў Алесь Пашкевіч звольнілі з пасады дацэнта на філялягічным факультэце Белдзяржуніверсытэту.

Пагроза звальнення над Пашкевічам вісела даўно, яшчэ з таго часу, як ён актыўна заангажаваўся ў палітычную кампанію А.Казуліна. На факультэце, як кажа Пашкевіч, вакол яго пачала штучна стварацца нэгатыўная атмасфэра. Каб не працягваць гісторыі, кіраўнік СБП прапанаваў «мірнае пагадненне»: ён напісаў заяву на звальненне «па ўзгадненні бакоў» (бо працуе на кантракте), але не праставіў даты. У кіраўніцтва філфаку ён папрасіў магчымасці дачытаць да канца навучальнага году курсы, якія вядзе ў студэнтаў, а зь верасня 2006 г. меўся сысці.

Аднак 17 красавіка Пашкевіча выклікалі ў аддзел кадраў БДУ і прапанавалі прыкласці подпіс пад загадам пра звальненне і забраць працоўную кніжку. На заўвагу Пашкевіча, што заява не аформленая належным чынам і ніякага «ўзгаднення бакоў» не было, кадравічка толькі сьцэпанула плячыма.

Куды цяпер падавацца на працу, Алесь яшчэ ня ведае. Кажа, што падумаць пра гэта не паспеў, бо ўвесь час забірае падрыхтоўка да судовага працэсу: Мініюст збіраецца ліквідаваць най-

старэйшы творчы саюз Беларусі. Аднак здавацца Пашкевіч не збіраецца і разглядае магчымасць суду супраць БДУ за незаконнае звальненне.

АШ

Алесь Пашкевіч (справа) суправаджае Аляксандра Казуліна на рэгістрацыю кандыдатам у прэзідэнты.

Жывеце да саміту G8?

Суды сталі часцей выносіць апраўдальныя прысуды па палітычна матываваных справах або адкладаць вынясенне рашэння пасля таго, як некалькіх «судзьдзяў-перадавікоў» уключылі ў спісы «неўязных» краіны Эўразьвязу і ЗША.

Судовы працэс па закрыцьці Саюзу беларускіх пісьменьнікаў 5 траўня быў адкладзены судзьдзем Вярхоўнага суду Ігарам Мільтом на няпэўны час.

Мін'юст закідаў грамадзкай арганізацыі «няправільную» шылду (з «Пагоняй»), неадпаведную форму пячаткі й блянкаў, страту арыгіналу Статуту й арганізацыю зьезду Беларускай сацыял-дэмакратычнай партыі (Грамада). На ўсе закіды пісьменьнікі знайшлі свае доказы: а) шылда вісіць на будынку, які належыць не арганізацыі, а Кіраўніцтву справаў прэзыдэнта; б) пячатка й блянкі даўно перароблены пасля заўваг Мін'юсту; в) арыгіналу Статуту няма, але

ёсьць завераная самім міністэрствам копія; г) да арганізацыі зьезду пісьменьнікі ня маюць аніякага дачынення, што пацьвердзіў у судзе й намесьнік старшыні партыі Ўладзімер Нісцьчок.

Перакладчык Лявон Баршчэўскі кажа: «Міністэрства юстыцыі села ў лужыну. А што яно хацела, калі справа была высана з пальца».

Намесьнік старшыні СБП Міхась Скобла лічыць рашэнне судзьдзі перамогай: СБП стаў першай грамадзкай арганізацыяй за апошнія гады, якую пасля пазову Мін'юсту не зачынілі зь першага заходу.

Наколькі рэальнай застаецца пагроза закрыцьця? Працэс адкладзены «на

няпэўны час». Выказваюцца меркаваньні, што адклад можа працягнуцца да саміту G8. Іншыя зважаюць на тое, што суды сталі часцей выносіць апраўдальныя прысуды ў палітычна матываваных справах або адкладаць вынясенне рашэння пасля таго, як некалькіх «судзьдзяў-перадавікоў» уключылі ў спісы «неўязных» краіны Эўразьвязу і ЗША.

Ніхто зь пісьменьнікаў ня верыць, што ўлады зьлітаваліся над найстарэйшым творчым саюзам. Кіраўніцтва Саюзу пісьменьнікаў па-ранейшаму разглядае варыянт рэгістрацыі за межамі Беларусі ў выпадку закрыцьця арганізацыі ў Беларусі. Месцам «легалізацыі» можа стаць Масква або Кіеў ці Вільня.

Увосень мае адбыцца чарговы спартава-выбарны зьезд СБП, дзе і будзе вырашацца далейшы лёс арганізацыі.

Аркадзь Шанскі

Бел-чырвона-белая эстафэта ў Салігорску

АЛЕСЬ МІХАЛОК

5 траўня ў Салігорску адбылася міжнародная спартовая эстафэта, ініцыяваная БРСМ. Моладзь бегала па галоўных вуліцах гораду ўслед за машынай ДАІ. Адзін з салігорскіх маладафрантоўцаў пад бадзёрыя крыкі людзей на вуліцы далучыўся да эстафэты, трымаючы бела-чырвона-белы сьцяг. Перадаваць яго хлопец, аднак, нікому ня стаў, каб не злаваць міліцыянтаў, якія і так ужо не знаходзілі сабе месца праз разьвешаньня ў той дзень у горадзе расьцяжкі ў падтрымку палітвязьняў.

Прысутны

Дысыдэнтка вывесіла на сваёй хаце плякат «Свабоду палітвязьням»

Дысыдэнтка Аксана Новікава вывесіла на сваёй хаце ў прыватным сэктары Менску плякат з надпісам «Свабоду палітвязьням». Надпіс чорным па белым ужо больш як тыдзень вісіць на ўзроўні гарышча і добра бачны людзям на вуліцы і наведнікам прадуктовай крамы сталічнага раёну «Сельгаспасэлак».

АЧ

Касьпяровіча зноў затрымалі

Зьміцер Касьпяровіч, які толькі выйшаў з Жодзінскай турмы, 7 траўня патрапіў пад «хапун» перад флэш-мобам «Год без Скарыны». Яго затрымалі за 200 м ад меркаванага месца флэш-мобу. «Пайшоў паглядзець, што такое флэш-моб. Выйшаў з мэтро, прайшоў 200 м — тут мяне і затрымалі. Як вызначылі, што я іду на флэш-моб, — не разумею», — распадае Зьміцер.

У пастарунку Касьпяровіч паказаў міліцыянтам даведку пра вызваленьне з турмы. «Яны сталі правяраць па сваіх

крыніцах. Нехта тэлефанаваў ім у пастарунак наконт мяне — мо з КДБ», — пасьміхаецца хлопец. Пераважная большыня затрыманых разам зь ім былі непаўналетнія, некаторыя — выкладчыкі ВНУ. «Міліцыянты хацелі прачытаць ім нейкую лекцыю пра герб, сьцяг і г.д. Але яны разгаварыліся са мной пра жодзінскую турму й потым казалі затрыманым: глядзіце, з кім вам сядзець давялося!» — Касьпяровіч не хавае іроніі.

У пастарунку затрыманых пратрымалі гадзіны дзэве, пасля чаго адпусьцілі.

АШ

Калі дэмакратычныя лідэры выходзяць з Акрэсьціна

У чацьвер і пятніцу з спэцпрымальніка-разьмеркавальніка, што на завулку Акрэсьціна ў Менску, выйдучь на волю лідэры дэмакратычнага руху, асуджаныя за арганізацыю Чарнобыльскага шляху 26 красавіка.

Павінны быць вызваленыя ў чацьвер, 11 траўня:

9.00 — Сяргей Калякін, лідэр камуністаў.

22.00 — Вінцук Вячорка, старшыня ПБНФ.

Павінны быць вызваленыя ў пятніцу, 12 траўня:

9.00 — Аляксандар Бухвостаў, прафсаюзны лідэр.

9.00 — Зьміцер Дашкевіч, сустаршыня незарэгістраванага «Маладога фронту».

11.50 — Аляксандар Мілінкевіч, лідэр аб'яднаных дэмакратычных сіл Беларусі.

Сустрадаць палітвязьняў маюць родныя, сябры, знаёмыя, паплечнікі, рок-музыкі.

АНДРЭЙ ЛЯНКЕВІЧ

10 гадоў «Вясне»,

якая робіць тое, чаго ніхто больш не наважваецца рабіць.

Спачатку ўзьнік праваабарончы цэнтар «Вясна-96». Дзеля практычнай патрэбы дапамогі рэпрэсаваным за ўдзел у дэманстрацыях у абарону нацыянальнай незалежнасьці, што выбухнулі ўвесну 96-га, пасля таго як А.Лукашэнка паспрабаваў падпісаць са-

юзныя дамовы з Расеяй. Пасьля цэнтар стаў называцца проста «Вясна». Пасьля яго пазбавілі рэгістрацыі. Гэта не перашкаджала праваабаронцам на чале з Алесем Бяляцкім, якія яго заклалі, і надалей практычна дапамагаць сотням рэпрэсаваных. Яны рабілі тое,

што ніхто больш не наважваўся рабіць. Яны дзейнічалі там, дзе ніхто больш не наважваўся дзейнічаць. У тым ліку і ў часе падзеяў Сакавіка-2006. Праваабаронца — гэта не прафэсія, а пакліканьне. Але праваабаронцы патрэбныя грамадству ня меней, чым дактары

ці настаўнікі.

«Вясна» за 10 гадоў свайго існаваньня ператварылася ў фэномэн гістарычны, без прэцэдэнту ў ранейшай гісторыі Беларусі.

Менавіта таму на адрас «Вясны» прыходзіць гэтак шмат віншаваньняў цяпер (www.spring96.org).

У студзені Нарвэскі Хэльсынскі камітэт уганараваў Алесь Бяляцкага прэміяй Сахарава. На фота: урачыстасьці ў Осла. На экране — Беларусь. А.Бяляцкі на мітынг.

Якубовіч выкрывае «дэструкцыйныя СМІ»

«Супраць Беларусі вядзецца сапраўдная інфармацыйная вайна», — пра гэта прынародна заявіў галоўны рэдактар газеты «Советская Белоруссия» Павал Якубовіч на I Беларуска-інфармацыйным форуме, што праходзіць у Менску. Ён зазначыў, што гэтая вайна накіравана на «падтрымку дэструкцыйных СМІ,

да таго ж з самымі малымі накладамі».

Павал Якубовіч мяркуе, што за апошнія 15 год журналісты і іншыя адмыслоўцы мэдыярынку ўпершыню атрымалі мажлівасць пагутарыць у «прафэсійных абставінах», абмяняцца меркаваннямі з калегамі і знымі адмыслоўцамі з розных краёў.

Галоўны рэдактар «СБ» гэтаксама падзяліўся сваімі сакрэтамі посьпеху. Ён зазначыў, што прынадзіць падпісчыка можа толькі цікавы, яасна напісаны матэрыял, сучасны вонкавы выгляд выдання і падзейная значнасьць інфармацыі.

Паводле БелТА

Затрыманы супрацоўнік КДБ

Ёсьць падстава для гучнай адстаўкі?

«Старшы опэраўнаважаны ў асабліва важных справах упраўленьня КДБ па Берасьцейскай вобласці быў абавязаны кантраляваць датрыманьне закону на мытні, аднак выкарыстаў сваё службовае становішча, стварыў і ўзначаліў злачынную групоўку»,

— паведамляе «Інтэрфакс».

Трэба адзначыць, што раней такія справы нярэдка былі прэлюдыяй да адстаўкі кіраўніка ведамства, у якім былі выяўленьня такія парушэньні закону. Маўр зрабіў сваю справу?..

Мікола Бугай

«Рацыя» вярнулася ў FM-этэр

3 27 красавіка ў Беластоку пасля 4-гадовага перапынку ў FM-этэр (105,5) вярнулася радыё «Рацыя». Гэта адзінае FM-радыё, якое транслюе выключна беларускамоўную музыку. Пакуль «Рацыю» можна слухаць толькі ў Беластоку і ваколіцы, але пасля таго, як радыё атрымае новую ліцэнзію (адпаведна — і новыя хвалі), прыймо яго стане магчымае ва ўсёй беларускапольскай памежнай зоне — ад Горадні да Берасьця.

28 красавіка «Рацыя» ўпершыню пасля перапынку гучэла ў жывым этэры. Пры мікрафоне быў беластоцкі пісьменьнік і журналіст Міхась Андрасюк. Цяпер у беластоцкім FM-этэры можна пачуць і інфармацыйную перадачу, якая рытуецца рэдакцыяй «Рацыі» для сярэдніх хваляў.

У літоўскім FM-этэры «Рацыя» гучыць з 22 лютага. Яе рэтранслюе віленская станцыя «Радыё з-над Вяльлі» (103,8) ад 20.00 да 20.30. Гэтыя перадачы «Рацыі» можна чуць у Ашмянах і Лідзе.

Васіль Кроква

«Нашы касьцёлы». Электронная фотаэнцыкляпэдыя

30 красавіка ў касьцёле Сьвятых Сымона і Алены адбылася прэзэнтацыя, якую ўганаравалі два высокія герархі — апостальскі нунцый у Беларусі Марцін Відавч і дапаможны біскуп Менска-Магілёўскай архідыяцэзіі Антоні Дзіям'янка.

Увазе сьвятароў і грамадзкасьці была прэзэнтаваная першая ў Беларусі фотаэнцыкляпэдыя «Нашы касьцёлы».

Ініцыятарам гэтага праекту выступіў грэка-каталік Дзяніс Салаш зь менскае парафіі іконы Маці Божай Нястомнае Дапамогі. Арганізаваная праект падтрымаў пробащч парафіі святых Сымона і Алены Ўладзіслаў Завальнюк. Да ажыццяўленьня праекту далучыліся 75 фотамастакоў з розных

куткоў краіны.

Вынік іх працы ўражае: калі раней у розныя даведнікі ўключаліся зьвесткі пра 300—400 рыма-каталіцкіх сьвятыняў, дык на дыску «Нашы касьцёлы» на больш чым чатырох тысячах здымкаў паказаны 874 аб'екты. Гэта і разбураныя храмы, і сьвятыні, якія дасюль выкарыстоўваюцца ў якасьці пажарных дэпо, клябаў і г. д., і адноўленыя касьцёлы, і пабудаваныя «з нуля». Няма ў гэтай фотаэнцыкляпэдыі толькі аднаго разьдзелу: «Скрадзеныя касьцёлы», г. зн. касьцёлы, якія царская ўлада зачыніла, а потым аддала праваслаўным. Таму 874 касьцёлы — гэта не канчатковы лік рыма-каталіцкіх сьвятыняў у Беларусі.

Сяргей Харэўскі

Аплата бясплатнай адукацыі

Палата прадстаўнікоў прыняла ў другім чытаньні папраўкі да закону «Аб адукацыі». Паводле іх, выпускнікі вышэйшых і сярэдніх спецыяльных навучальных устаноў Беларусі, якія атрымалі адукацыю за кошт бюджэтных сродкаў, мусяць пасля заканчэньня вучобы адпрацаваць два гады паводле разьмеркаваньня, а выпускнікі прафэсійна-тэхнічных вучэльняў — адзін год. Пасля таго, як гэтыя папраўкі зацьвердзіць савет рэспублікі й падпіша Лукашэнка, яны пачнуць дзейнічаць.

Да апошняга часу «адкасіць» ад разьмеркаваньня было ня дужа цяжка. Справа ў тым, што ў выпадку адмовы выпускніка ехаць туды, куды яго накіравалі, сам ён ня нёс фактычна ніякай адказнасьці.

Так, калі на працягу двух гадоў пасля сканчэньня ВНУ малады спецыяліст захачеў бы афіцыйна ўладкавацца на іншую працу, то ягоны працадаўца павінен быў бы аплаціць кошт навучаньня свайго работніка. Але натуральна, што большасьць у такіх выпадках проста два гады не афармлялася на сваёй працы афіцыйна.

Пасля ўступленьня ў дзеянне новых зьменаў да Закону аб адукацыі той, хто не паедзе працаваць паводле разьмеркаваньня, павінен будзе сам аплаціць кошт свайго навучаньня. Парадак і ўмовы аплаты, а таксама ўмовы для вызваленьня ад яе будуць устанаўлівацца ўрадам.

Юра Сідун, studenty.by

Лагодная рэвалюцыя

Алесь Кудрыцкі наведваў бэрлінскую «маёўку».

Штогод 1 траўня ў бэрлінскім раёне Кройцбэрг абвяшчаецца канец капіталізму ды пачатак новага ладу, справядлівага для ўсіх. «Без рэвалюцыі ня будзе вызвалення», — такая рассяяжка вісіць над вуліцай Араніенштрасэ, якая, паводле традыцыі, робіцца на дзень галоўным рэвалюцыйным праспэктам.

Вызвалення патрабуюць многія — ад ідэйных палестынцаў да панкаў-трансвэстытаў, якія купкуюцца пад ружовым сьцягам з чорнай зоркай. Над дамамі дзе-нідзе палашчацца чырвоныя сьцягі, а пад імі, на вуліцах, ідзе сапраўдны карнавал, разгул вольніцы ды малога бізнэсу.

Дарагія рэстараны ды «амэрыканістыя» фастфуды (зрэшты, іх у Кройцбэргу, бадай, і так амаль няма) адступаюць перад націскам вулічных гандляроў кебабамі ды карамэльнымі яблыкамі, а кока-кола вызваляе месца экалягічна чыстаму біянаду.

Аднак ня хлебам адзіным жывая кройцбэрская рэвалюцыя. Праз кожную паўсотні мэтраў стаяць сцэны, і прафэсійныя, і імправізаваныя. З адной чываць афрыканскія там-тамы, зь іншай — нямецкамоўнае бугі-рэгі. Слухачы радасна падхопляюць поў-

ны жалю ды нуды прышеў «Я вязень...». А нейкі п'яньскі маладзён увогуле сьпіць, паклаўшы галаву ў адтуліну тукавой калёнкі, якая дасылае ў натоўп выбуховую хвалю дэцыбэлаў.

Кройцбэрг абсалютна пазбаўлены як глянцу «залатога захаду», так і пустэльнасьці панэльных раёнаў былога Ўсходняга Бэрліну. Тут можна карытацца ўсімі выгодамі капіталізму і ў той жа час пагардліва паплёўваць на існаваньне транснацыянальных карпарацыяў-монстраў, якія яшчэ не пасьпелі як сьлед запусьціць у Кройцбэрг свае шчупальцы. Тутэйшая народная страва — турэцкі кебаб, булка, напханая мясам, капустай, цыбуляй ды пякучым соўсам. Маеце ў кішэні адзін эўра — можаце сьмела разьлічваць на тлусты кебаб ды задаволенае буркатаньне страўніка.

Кройцбэрскі першамай ладна прыпраўлены ўсходнімі спэцыямі. На плошчы Марыенпляц — сцэна, на ёй — турэцкі аркестрык. Моладзь танчыць. Абсалютна элемэнтарны рух: сталі колам, рукі ў рукі, пагойдваюцца ўверх-уніз — але прась яго, здаецца, уся плошча вось-вось разальецца, нібы мора. Немцы, тыя, хто сьмялейшы, далучаюцца, іншыя стаць збоку, заварожана паглядаюць на дзейства. Бабулькі-турчанкі ў рознакаляровых хустках, абхапіўшы галовы рукамі, паглядаюць уніз з вок-

наў. Ля ганка стаіць дзядок, яшчэ, відаць, зь першага пакаленьня гастарбайтэраў, якіх запрасілі з Турэччыны адбудоўваць разбураны вайной Бэрлін. На ім шэрая кепка ды шэры касцюм, белая шчэць на шчоках. Глядзіць пахмурна. Ото ўжо гэтая моладзь, ім усё гулі ды танцы...

Цераз мост, які злучае былою ўсходнюю частку Бэрліна з «заходнім» Кройцбэргам, едзе калёна паліцэйскіх машынаў. У душу запаўзае знаёмае шчымлівае адчуваньне: «Як дома...» Мінакі азіраюцца на «быкоў» (нямецкі аналяг слова «мент») скоса, непрыхільна, хтосьці крыва пасьмейваецца. Калёна між тым спыняецца, і паліцыянты выходзяць — у нягеллай брунатнай форме мясцовага спэцназу, якая робіць іх падобнымі да мяхоў з бульбай на нагах. Белыя каскі засталіся ў машынах. Паліцыянты шыхтуюцца на мосьце ў тры шэрагі, купкуюцца, тыя, хто сьпераду, прыпадаюць на калёна. Асьляпляльная ўсьмешка на паўсотні ратоў — і калектыўнае фота на памяць гатовае. Радасны выраз твара даецца лёгка: сёлета абышлося без закідваньня паліцыі камянямі ды біцця вітрынаў. Гэта была самая лагодная рэвалюцыя за апошнія некалькі год. Што паўплывала на бэрлінскіх леварадыкалаў — сказаць цяжка. Магчыма, пяшчотнае вясновае надвор'е, можа — незвычайна высокі адсотак бляндынак у шэрагах паліцэйскіх (стандартны вулічны патруль тут складаецца з мужчыны ды жанчыны). Ня выключана, што прынесла плён новая прыдумка ўладаў — замест пахмурна-пагрозылівых маладзёнаў з гумовымі дручкамі на вуліцы даслалі безьліч супрацоўнікаў «супрацьканфліктных камандаў».

«Наша задача — выяўляць людзей ці кампаніі, якія маюць канфліктны патэнцыял, ды спрабаваць праз размову іх улагодзіць, — кажа паліцыянтка ў салатавай накідцы. — Пакуль што працы няшмат, але, бадай, вечарам тут будзе гарачэй. Ці прыносяць плён тое, што мы робім? Натуральна!»

А можа, усё тлумачыцца прасьцей, і рэвалюцыйная сытуацыя ў Кройцбэргу яшчэ не сасьпела? Ежа тут ганная, са свабодай слова таксама ўсё ў парадку: агромністыя каляровыя постэры зь не-двухсэнсоўным заклікам да зьмены грамадзкага ладу пакрываюць сьцены дамоў, нібы шпалеры. «Сьвет можа быць іншым», сьцьвярджаюць яны. Маецца на ўвазе — такім, як Кройцбэрг.

Бэрлін

Першамай у Менску прайшоў пад бел-чырвона-белымі і чырвонымі сьцягамі.

ЮЛІЯ ДАРАШКЕВІЧ

Сьвята пад фырчаньне генэратора

Калёна ў некалькі сотняў чалавек прайшла шляхам нядаўняга Чарнобыльскага шляху — ад Акадэміі навук да плошчы Бангалор, законапаслухмяна спыняючыся на сьвятлафорах. Машыны прывітальна сыгналілі. Сюд-туд у натоўпе мільгалі голеныя галовы і скурана-спартовыя строі спэцслужбістаў. Але каманда «блякіраваць і расьсякаць» дадзена так і не была. Толькі каля ўнівэрсаму «Рыга» п'янаватая маладзёны спрабавалі чапляцца да дэманстрантаў. Зь іх пасьмяяліся ды паабяцалі здаць у міліцыю.

Упершыню за ўсе 120 гадоў сьвяткаваньня 1 траўня ў калёне дэманстрантаў не было ніводнага чырвонага сьцяга. Спрэс бел-чырво-

на-белыя. Камуністы з сваёй сымболікай чакалі на Бангалоры. Сталыя людзі з чырвонымі савецкімі штандарамі расчуліліся, калі моладзь пачала віншаваць іх са сьвяткам. На сцэне стаяла апаратура, фырчэў электрагенэратар. Колькасьць удзельнікаў мітынгу дасягнула тысячы. Выступоўцы-палітыкі чаргаваліся з выступоўцамі-музыкамі.

Іна Кулей распавяла, што зьявіленых лідэраў апазыцыі, якія сядзелі на Акрэсьціна ў адной камэры, парасаджвалі ў розныя. «Ніколі ня думаў, што буду граць на першатравеньскім мітынгу», — дзівіўся Ігар Варашкевіч. «Выступал Ухналев. Осудил власти. Сейчас будет Добровольский», — надыктоўваў у

тэлефон маладзён у скуранцы. Рэпэр з «Чырвоным па беламаму» ці ні ўпершыню сьпяваў, не хаваючы твару. Яго песьню «Мая Беларусь» моладзь сустрэла шчырымі воплескамі. Сарваў авацыю і прафсаюзна дзеяч Генадзь Фядыніч. Ён адразу папярэдзіў, што будзе дзякаваць уладзе, і прачытаў вострыя мітынгавыя вершы. Тым, хто ня ўсё запомніў, паабяцаў «павесіць» поўны тэкст на сайце grasa.by.

Сход прыняў дзеве рэзалюцыі: пра неабходнасьць адмены кантрактнай сыстэмы і вызваленьня палітвязьняў. Іх сьліс працягвае пашырацца: перад пачаткам мітынгу на плошчы Якуба Коласа быў затрымань хлопца зь бел-чырвона-белым

сьцягам. Пасьля сканчэньня мітынгу за аўтамабілем, на якім зьяжджаў Станіслаў Шушкевіч з жонкай, паехалі аж тры машыны — адна міліцэйская і дзеве «цывільныя». Экс-старшыні прагнулі ўручыць пазоў у суд за арганізацыю масавага мерапрыемства. Але прафэсар адарваўся ад пагоні і выехаў у Вільню — на форум Садружнасьці дэмакратычнага выбару.

Тое, што 1 траўня менавіта Дзень салідарнасьці, а ня толькі Дзень працы, аратары спэцыяльна падкрэсьлівалі. У выступах, вядома, згадваліся кантракты, заробкі, пэнсіі, разьмеркаваньне. Але гэты Першамай быў менавіта дэманстрацыяй палітычнае салідарнасьці. Аб яе неабходнасьці сьведчыў хаця б той факт, што сёлета трэба сабрацца колькасьцю ў тысячу чалавек, каб прайсьці на Бангалор. Тры гады таму апазыцыя туды яшчэ й суправадзілі б зь мігалкамі.

Ігар Няхведараў

Навобмацак

Час патрабуе новага спосабу ўзаемадзеяння між журналістамі і палітыкамі, нават калі яны дзейнічаюць у падпольных умовах. Піша Віталь Тарас.

Хто каго напалохаў?

Кажуць, што вялікае лепш відаць з адлегласці. Тое, што маштаб сакавіцкіх падзеяў у Менску выходзіць далёка па-за рамкі звычайнай кампаніі пратэсту, было адразу відавочна. Нічога падобнага да Плошчы паводле дзёрзкасці і крэатыўнасці не ўдавалася зарганізаваць цягам папярэдніх дзесяці гадоў. Але чым больш часу аддзяляе нас ад тых падзеяў, тым больш размытымі выглядаюць іх контуры, тым больш цьмянымі падаюцца наступствы Плошчы. Існуе рэальная пагроза таго, што гэтыя падзеі ператворацца ў чарговы міт ці нават анекдот.

Дакументальныя кнігі, якія, без усялякага сумневу, будуць напісаныя пра намёты на Кастрычніцкай плошчы, становішча ня зьменяць. Улічваючы цяперашнія накладывы кніг, іхнымі чытачамі стануць, у лепшым разе, тыя ж самыя людзі, што прыходзілі на Плошчу.

Ніякага парадоксу тут няма. Грамадства ў цэлым як бы не заўважыла Плошчы і тых, хто на ёй быў. І справа ня толькі ва ўладзе, якая ў прынцыпе ня хоча бачыць апазыцыю ва ўпор. (Словы кіраўніка беларускай дзяржавы падчас сустрэчы з расейскім прэзідэнтам у Санкт-Пецярбургу аб тым, што і

«дзеве тысячы для нас важныя», яшчэ больш выразна падкрэсьлілі нежаданыя ўлады лічыцца з апазыцыяй).

Большасць абываталёў не заўважыла Плошчы не таму, што БТ выставіла насельнікаў намётавага мястэчка хуліганамі і наркаманами, а таму, што паўсядзённай сьведомасці ўласціва ня бачыць таго, што выходзіць па-за рамкі звыклага. Прэзідэнцкія выбары нічога, у прынцыпе, не зьмянілі ў звычайным паўсядзённым раскладзе жыцця мільёнаў беларускіх грамадзянаў. Таму ім няма справы да таго, былі фальшаваныя падчас гэтых выбараў ці не было.

Апазыцыя, паколькі ў яе не было шанцаў на перамогу, і яна сама адразу заявіла аб гэтым (!), ня здолела нават па-сапраўднаму напалохаць абываталёў магчымай пераменаў. І гэта пры тым, што дзяржаўная прапаганда са свайго боку актыўна палохала яго дохлымі пацукамі ды тэарызмам.

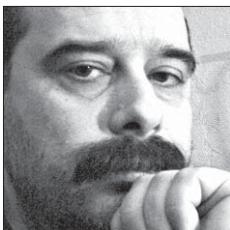
Выбары канстатавалі вядомы факт: у Беларусі няма грамадзянскай супольнасці. Грамадства застаецца ў большасці сваёй атамізаванае. Кожная ягоная «ячэйка» занятая сваімі вузка практычнымі праблемамі — лецішчам, домам, машынай, да якіх палітыка мае вельмі ўскоснае дачыненне. У сьведомасці пераважнай большасці — аніякага. А інакш пагроза (няхай сабе выдуманая) захопу ўлады апазыцыяй павінна была б вывесці на вуліцы адразу пасля выбараў мільёны людзей — бараніць усенародна абранага прэзідэнта. Нічога такога ў

Беларусі нават уявіць немагчыма. Пікеты бээрэсмаўцаў і пэнсіянэраў супраць апазыцыі здольныя выклікаць толькі ўсьмешку.

Дабрачыннасць з разьлікам

Уважаецца, што ўсяму віной — недахоп інфармацыі. Вось каб удалося ахапіць усю Беларусь незалежным радыё-, а яшчэ лепш — тэлевяшчаннем, закідаць яе насельніцтва апазыцыянай прэсай, і электарат адразу павярнуўся б на бок апазыцыі. Такія разважаныя — замкі на пяску. Цяжка сказаць, колькі яшчэ павінна прайсці выбарчых кампаніяў у Беларусі, каб апазыцыі нарэшце стала зразумела: ніхто ўкладаць грошы ў сапраўды эфэктыўнае замежнае вяшчанне на Беларусь ня стане. Самы яскравы прыклад гэтаму — сытуацыя з радыё «Свабода». Навошта ствараць новыя, слабыя радыёстанцыі замест таго, каб даць грошы на мадэрнізацыю той, што цяпер ёсць у Празе, пабудоваць магутныя перадачыкі ўздоўж межаў Беларусі? Замест гэтага ідзе паступова ліквідацыя радыё «Свабода». Пакуль яшчэ яна не пагражае Беларускай службе. Але калі яна далей будзе вяшчаць выключна на кароткіх і сярэдніх хвалях, дык пытанне спакваля вырашыцца самахоць — церазь некалькі год проста не застанеца слухачоў. Усе прыойдуць на FM-прымачы ці будуць карыстацца яшчэ больш сучаснай апаратурай.

Пры ўсёй рыторыцы амэрыканскай адміністрацыі, таксама як і кіраўніцтва Эўразьвязу, наконт падтрымкі барацьбы за дэмакратыю ў Беларусі ні амэрыканскі кангрэс, ні якая-небудзь іншая структура на Захадзе не разглядае гэтую высакародную справу як прыярытэтную. Заходнія палітыкі прымаюць рашэнні пад ціскам грамадзкай думкі ў сябе ўдома. А яна фармуецца з

Пасля вясновых падзеяў беларуская апазыцыя разам з грамадствам вярнулася ў звыклы стан — няведаныя і нерухомасць.

дапамогай СМІ. Беларуская апазыцыя, ня маючы свабоднай айчыннай прэсы і моцнай інфармацыйнай падтрымкі на Захадзе, вымушана зьвяртацца да заходніх палітыкаў беспасярэдне, праз асабістыя кантакты. Яе лідэры надаюць гэтай справе зашмат часу і энэргіі, а эфэкт часьцяком застаецца вельмі абмежаваны. Дастаткова ўзгадаць хоць бы славыты сьпіс неўязных беларускіх чыноўнікаў, прыняты Эўразьвязам. Застаюцца, зразумела, шматлікія праваабарончыя арганізацыі і фонды на Захадзе. Але ж яны самі ня маюць дастаткова сродкаў і вымушаны альбо карыстацца падтрымкай дзяржаўных структураў, альбо зьвяртацца па дапамогу да рознага кшталту спонсараў. А тыя рэдка займаюцца чыста дабрачыннай дзейнасьцю. У большасьці выпадкаў у дабрачынных праектах прысутнічае камэрцыйны разьлік. Асабліва калі ў ролі пасярэднікаў у дапамозе разьвіццю дэмакратыі выступаюць грамадзкія арганізацыі з краінаў былога СССР. Было б недарэчна думаць, што карупцыя ды інтрыганства, якія маюць глыбокія карані на ўсёй постсавецкай прасторы, чамусьці абышлі бокам няўрадавыя, у тым ліку дэмакратычныя арганізацыі ў новых незалежных краінах.

Але ж і ў тым разе, калі б удалося ачысьціць усе НДА ад арганізацыйнай нямогласьці ды фінансавых злоўжываньняў і былі створаны ідэальныя ўмовы для свабоднага распаўсюду інфармацыі з-за межаў Беларусі, унутры краіны сытуацыя наўрад ці змянілася б карэнным чынам.

Тэрыторыя, свабодная ад цензуры

Тут варта адзначыць, што ў Беларусі ўжо цяпер існуе даволі вялікая тэрыторыя, свабодная ад цензуры. Гэта Інтэрнэт. За апошні час у Сеціве ўзьнікла вялікая колькасць інтэрнэт-рэсурсаў, якія прэзэнтуюць беларускія моладзевыя грамадзянскія ініцыятывы, рухі, іншыя нефармальныя арганізацыі. Мабыць, у гэтым і ёсьць галоўны эфэкт тае рэальнае дапамогі, якая прыйшла, урэшце, у Беларусь з Захаду.

У Інтэрнэце можна цяпер заўсёды

знайсці сьвежую інфармацыю. І ня толькі аб затрыманьнях, судах, штрафах, закрыцьці газэт ды іншых злоўжываньнях улады ці акцыях пратэсту — гэткага кшталту інфармацыі хапала і раней. Можна даведацца аб рэакцыі найбольш актыўнай часткі грамадства на актуальныя падзеі, абмяняцца думкамі і нават спрычыніцца да некаторых зь іх. Напрыклад, у тых разох, калі размова ідзе пра арганізацыю якога-небудзь палітычнага флэш-мобу.

І вось тут выяўляецца, што галоўная праблема не ў інфармацыі як такой. Крыніцаў палітычных ці праваабарончых навінаў становіцца ўсё болей, атрымліваць яе становіцца ўсё лягчэй для даволі значнай часткі грамадства. Не стае менавіта асэнсаваньня і абагульненьня інфармацыі, аналітычнага погляду на падзеі — у тым ліку апошнія.

Гэта тлумачыцца, зноў жа, асаблівасьцямі беларускага грамадства ў ягоным цяперашнім стане. Яно застаецца закрытым на ўсіх узроўнях — ад самага верху да падмуркаў. Мы ня ведаем, што адбываецца ва ўладных структурах, кім і як прымаюцца рашэньні, што за імі стаіць. Ня толькі асобныя факты, але агулам стратэгія цяперашніх уладаў застаецца абсалютна непразрыстая — і ў дачыненні да будучых цэнаў на газ, і ў дачыненні да канцэпцыі саюзнай дзяржавы Беларусі й Расеі, і ва ўсіх іншых дачыненнях. Як і за савецкім часам, мы застаёмся дзяржавай чутак. Замежныя назіральнікі вымушаны кіравацца здагадкамі альбо рабіць спэкуляцыі на тэмы палітыкі — кшталту, чаму гэта прэзыдэнта зноў няма на экраннах тэлебачаньня вось ужо пятыя суткі?

Краіна загадак

І гэта датычыць ня толькі ўладаў. Абсалютна тое самае можна сказаць і пра апазыцыйныя партыі або іншыя структуры. Трэба прызнаць, што Мілінкевіч і Казулін сталі ці ня першымі беларускімі палітыкамі, якія паводзілі сябе падчас выбарчай

кампаніі адэкватна ў дачыненні да прэсы. Не хаваліся, як Домаш і Ганчарык, ад журналістаў, не пазьбягалі інтэрвію, а памочнікі палітычных лідэраў спрыялі гэтым кантактам. Але скончылася выбарчая кампанія, і ўсё пайшло па-ранейшаму.

Напрыклад, лёс руху «За Свабоду» — загадка. Стаўленьне лідэраў аб'яднанай апазыцыі да гэтага руху і да Мілінкевіча асабіста — загадка. Стратэгія апазыцыі на бліжэйшыя месяцы — абсалютная загадка.

Рашэньне руху «Зубр» аб самаліквідацыі і яго прычыны — таксама загадка. Зразумела, не пра ўсё трэба ведаць уладам. Ясна і тое, што палову працы дурням не паказваюць. Але трэба знайсці нейкі спосаб узасмадзяеньня паміж журналістамі і палітыкамі, нават калі яны дзейнічаюць у падпольных умовах. Бо інакш усё застанецца, як і раней: палітыкі будуць самі па сабе, журналісты — самі па сабе, грамадства — само па сабе.

Пры гэтым вялікую долю адказнасьці павінна ўзяць на сябе прэса. Таптацца па апазыцыі — якая яна слабая ды безыніцыятыўная (як гэта робіць, скажам, «Белгазета») — ня проста неканструктыўна, але ж проста нудна для чытача.

Сытуацыя сёньня вымагае не ацэнак — ахвотных прыгваздаваць апазыцыю да ганебнага слупа сёньня хапае ва ўсіх лягерах. Яна вымагае перадусім ведаў.

Не канстатацыі ўсім даўно вядомых ісьцінаў наконт перавагі свабоды над несвабодай і неабходнасьці адзінства апазыцыі, не тэарэтычных кабінэтных разважаньняў — а што было б, калі б нос Івана Іванавіча прыставіць да галавы Аляксандра Віктаравіча, — а рэальнага веданьня таго, што адбываецца і чаму.

Найвялікшым расчараваньнем будзе, калі мы даведаемся, што пад покрывам таямніцы насамрэч пакуль не адбываецца нічога. Што размовы застаюцца размовамі і што Плошча засталася ўсяго толькі легендаю, прыемным успамінам.

Але самае горкае веданьне ўсё-ткі лепш, чым няведаньне.

6 траўня Віталю Тарасу споўнілася 50 гадоў. Далучаемся да віншаваньняў.

Старыя граблі ўжо чакаюць

Калі астатнія будуць спадзявацца на экспромт, дык Лукашэнка мае шанцы зноў абгуляць усіх. Піша **Аляксандар Класкоўскі**.

На сустрэчы з Лукашэнкам у Пецярбургу Пуцін дзе сеў, там і злез. Нават імітацыйнае выхаваўчай працы не атрымалася. Галоўнае ж — Крэмль ні на крок не прасунуўся ў сапраўды прынцыповых для сябе пытаньнях: «Белтрансгаз», адзіная валюта, канстытуцыйны акт.

Стратэгі, што сплянавалі бліцкрыг супраць «аслабелага» Лукашэнкі, рызыкуюць сесьці ў галёш. Як зазначыў маскоўскі палітоляг Андрэй Піянткоўскі, Расея, спрабуючы праглынуць суседнюю краіну, ідзе да вялікага правалу. Але не разумее гэтага ў сваім нафтагазавым ачмурэньні.

Маленькая Беларусь можа джаліць імперыю, як скарпіён.

Так было ў лютым 2004 году. Тады Масква маральна прайграла першую газавую вайну.

Беларускі прэзыдэнт адклікаў пасла, назваў дзеянні расейскага кіраўніцтва дзяржаўным тэрарызмам, заступіўся за Эўропу, якая бязвінна пацярпела ад зачыннай засланкі. І нават згоду на «ўмовы Пуціна» падаў як змушанае адрываньне кавалку ў чарнобыльцаў ды вэтэранаў.

Карацей, зрабіў сабе гуманістычны ды патрыятычны піяр напоўніцу. Напалохаў Крэмль рахункам за вайсковыя аб'екты ды іншыя паслугі. Набраў балаў як рэальны абаронца сувэрэнітэту.

А постфактум, калі канфлікт збольшага ўлагодзілі, яшчэ й віртуозна зрабіў апазыцыйна вінаватай. Маўляў, гэта яна распальвае варожасьць да братняе Расеі, палітызуючы спрэчку гаспадарчых суб'ектаў.

Пераказваю так дэталева, бо сюжэт можа паўтарыцца.

Калі Масква наступіць на тыя самыя граблі, гэта яе праблема. А што думае сабе апазыцыя? Ці ёсць парадыгма паводзінаў у Захаду?

Апазыцыянэры зацьвердзілі стратэгію на паўтара году. Схема такая: шалёныя кошты на газ — эканамічная крыза — масавае абурэньне — мы наперадзе на белым кані!

Чаму так прыгожа для іх можа не

атрымацца — асобная тэма. Праз коску пералічым такія чыннікі, як вельмі імаверны коштавы кампраміс, народнае доўгацярпленне, традыцыйная інэртнасьць апазыцыйных штабоў...

Ва ўсякім разе, там някеспка было б сплянаваць сваю моцную, выразную гульню ва ўмовах канфрантацыі афіцыйнага Менску з Масквою. Бо інакш прэзыдэнт зноў удала выступіць на полі апанэнтаў, апануўшы тогу абаронцы сувэрэнітэту. Апазыцыя ж будзе зьвінавачаная ці ў аб'якавасьці да пакутаў нацыі, здушанай рукою «Газпрому», ці ў смакаваньні драматычнае сытуацыі, ці ў пячорнай русафобіі.

Эўраатлянтычная супольнасьць таксама апынецца ў далікатнай сытуацыі. Як паводзіць сябе, калі

АНДРЭЙ ПІЯНКЕВІЧ

«апошні дыктатар Эўропы» са шчырым імпэтам бароніць незалежнасьць сваёй (ва ўсіх сэнсах) дзяржавы?

Калі астатнія палітычныя акторы будуць адно што спадзявацца на экспромт, дык Лукашэнка мае шанцы зноў абгуляць усіх.

Прадбачу мноства канцэптуальна прыгожых пярэчаньяў. Маўляў, гістарычна рэжым вязграбны як чарапаху, зараз ён загнаны ў кут, і астатняе — справа тэхнікі. Але чаму тыя стратэгі, шырока сягаючы ў думках, фатальна не даганяюць рэальнасьць, як хутканогі Ахіл — чарапаху?

Садзяць бульбу. Менскі раён.
Як і сто гадоў таму.

Дзе справядліваць?

Адкрыты ліст генпракурору Рэспублікі Беларусь

Маладафронтаўца Артура Фінкевіча судзяць за нанясенне буйной шкоды дзяржаўнай маёмасьці — ён накрэмзаў на сцяне «Мы хочам новага!». Спадар генпракурор, Фінкевіч — зялёны аматар. На яго месцы павінен быць я. Фэльетон Лёліка Ушкіна.

Уся мая біяграфія — бясконцы канвэр дэліктаў супраць дзяржавы, за якія я не панёс аніякай адказнасьці.

Мяркую, што на шлях злачыннасьці я стаў ва ўзросьце 11—12 гадоў.

Аб'ектам першых крымінальных забаваў стала шылда ў пад'ездзе «Двері не закрываць». Зафарбаваўшы літару «к» у слове «закрываць», я ў натуры прыкалоўся.

Аднак дзяржаве было відавочна не да прыколаў. Адпаведна дакумэнтам пракуратуры, фінкевічаўскія «Мы хочам новага!» каштавалі беларускаму Левіяфану амаль пятнарык тысяч баксаў. Можна падлічыць, што адна літара графіці абыходзіцца падаткаплатнікам прыблізна ў 1200 «зялёных».

Такім чынам, закрэсьліўшы літару, я аблегчыў бюджэт тады яшчэ БССР на 1200 у.а. Аднак самае страшнае — я атрымаў пачуцьце татальнай ўсёдазволенасьці.

Наступны дэлікт быў куды больш сур'ёзны. Прыблізна ў 1985 г. у маім родным Салігорску пачалася раённая вэндэта: нашаму блёку «Кітайка» абвясцілі вайну аднагодкі з кварталаў «Двойка» і «Паркавая». Вэст-сайдзкая гісторыя па-салігорску не абмежавалася банальнымі махачамі. Паралельна ішла бойка графіці. Мы, кажучы слэнгам рэпраў, «бамбілі» сьцены тэзісамі кшталту «Двойка — каралі ўнітаза» і «Кітайка — каралі».

Я «памеціў» згаданымі надпісамі мясцовасьць разоў дзесяць. Калі лічыць, што ў кожным выразе прыблізна 15 артаграфічных адзінак, арытмэтыка нанесенай дзяржаве шкоды проста жахлівая: $15 \times 10 \times 1200 = 1\,800\,000$ у.а.

У хуткім часе салігорскія Мантэкі і Капулецьці зразумелі, што атрымаць арматурай па чайніку з-за нюансаў прапіскі — дзяцінства. Мы абралі сабе больш складанае ідэнтыфікацыйнае

коды «кітайцы» абвясцілі сябе прыхільнікамі *Iron Maiden* — сталі «мэталогоамі», а нашы апанэнты падселі на *Modern Talking* і іншыя выканаўцаў-«валністаў». Адпаведна мы падкарэктавалі і нашу візуальную прапаганду. «Лепш узяць у н.гра ў р.т, чым паслухаць *Depeche Mode*» (40 літараў). Такім слоганам я як найменш пяць разоў упрыгожыў муры роднага гораду. Наступствы — Мінжылкамгаспадаркі не далічылася $40 \times 5 \times 1200 = 240\,000$ даляраў ЗША. Добра, што павальная мода на мэтал хутка сышла.

Між тым, аўтар тэксту не пакінуў сьвет крыміналу, стаўшы фанатам менскага «Дынама», а пасья калапсу саўка — роднага «Шахтара». Графічнае прызнаньне ў каханьні да футбольных калектываў — у адрозьненне ад музычных — не перадуглежвае больш за 12—15 літараў. Напрыклад, «Шахтар — чэмпіён!». Аднак усё роўна прыблізна 50 графіці, зробленых за жыцьцё, канкрэтна падкасілі фонд дзяржмаёмасьці: $12 \times 50 \times 1200 = 720\,000$ у.а.

Цяпер статыстычнае рэзюмэ шкоды, якую я нанёс дзяржаве: $1200 + 1\,800\,000 + 240\,000 + 720\,000 = 2\,764\,000$ у.а.

І гэта ж без уліку фактычнай суўдзельнасьці ў яшчэ адным буйным замаху на маёмасьць РБ.

У 2001 я быў сьведкам акцыі лукамола. Прыхільнікі рэжыму малявалі на плоце каля салігорскага вакзалу фразы «Мы за бацьку!». Замест таго, каб, як сьвядомы грамадзянін, даць адпаведны сыгнал органам, я тупа лыбіўся на графітчыкаў, піў піва і проста круціў пальцам каля скроні.

Вывад: сп.генпракурор, адпусьціце «зялёнага» Фінкевіча і займецеся сапраўднымі злачынцамі кшталту мяне. Чакаю пошвы.

Лёлік Ушкін

Не радыкалізуецца заўчасна. Рэжым рухне толькі тады, калі наступіць крах пабудаванай ім жа эканамічнай мадэлі. Раней ня трэба, бо стратэгічна гэта будзе зноў не на карысьць Беларусі. Галоўная справа інтэлігенцыі — фармаваць нацыянальна-культурную эліту. Калі будзе эліта, то прарыў непазьбежны. Памятайце, што ў Беларусі абавязкова ўсталюецца свабоднае і заможнае жыццё, і ўвогуле нас чакае нядрэнная будучыня, але каб да гэтага дажыць, «Нашай Ніве» трэба жыць доўга.

У. А-ч, кандыдат эканамічных навук, Менск

Адкрыты ліст да Аляксандра Мілінкевіча, палітвязня і чалавека

З ваших старонак маю шанец звярнуцца да экс-кандыдата ў прэзідэнты, палітвязня Аляксандра Мілінкевіча. Звярнуцца да чалавека, якому паверыла вялікая частка беларускага народу, за якім выйшлі на вуліцы дзясяткі тысяч людзей. Звярнуцца з пытаннем: што далей? Каб яго абдумаць, тэрмін дадзены дастатковы.

Ад імя тых, хто ня хоча расчаравацца, хто выказвае падтрымку ўсім палітвязням Беларусі,

Адпачынак. Сьпяшацца няма куды.
На бліжэйшых пятнаццаць дзён
Распарадак вядомы (гады ў рады!),
Невядома, ці будзе плён.
Абіраў, меркаваў ты, настойваў, хацеў,
Ці ня здолеў ужо мяняць,
Толькі сеньня твой лёс — гэта камэр прыцэл
Ды ў камэры цішыня.
І калі на чале калёны ўстаў
Ды Чарнобыльскім шляхам ішоў,
І калі грэлі рукі кайданак сталь —
Колькі дзён перадумаў зноў?
Ад паверкі першай каля сямі
Да апошняй у дваццаць тры —
Падарунак, дадзены лёсам тваім:
Час, каб думаць і гаварыць,
Час прыйсьці да высноў, час памылкі шукаць,
Назапашваць спартовую злосьць,
Час прызнацца, ці хочаш ты нешта мяняць,
Ці ўжо добра табе як ёсьць.
Засталося ці шмат дарогі твай?!

Ці пасьпееш пакінуць знак?..

Мала выйсьці з узнятаю галавой.
Ты ня помнік, ты — Лідэр. Ці так?

Алена Церашкова

Адказ Лявону Вольскаму на артыкул «Не чапайце Смалавай» («НН», №16 ад 28 красавіка 2006)

Ня трэба шукаць апраўданьня для тых, хто іх ня варты. За жыццёвую «бяду» нашыя «агітатары пад прымусам» атрымліваюць машыны, шматпакаёўкі і шалёныя для Беларусі ганарары. Чым яны лепшыя за ідэолягу рэжыму, я ўцяміць не магу. Чым адрозьніваецца жаўнер, які паліць хаты, ад генэрала, які аддае такі загад?

Наша афіцыйная папса ведае, які лёс яе можа чакаць, калі рэжым ляснецца. Таму і шчыруе на карысьць рэжыму. Вось жа хто сапраўдны лукашысты: як ва ўладзе — дык мы заўсёды побач (каб яшчэ нам, бедакам, грошыкаў падкінулі, было б зусім добра), а як ППРБ ня будзе — першымі пачнуць пераконваць аўдыторыю, што яны «байцы нябачнага фронту»!

Сапраўды, пра нашую цяперашнюю эстэраду ня ведаюць за мяжой і ніколі ведаць ня будуць. Але беларусы ведаюць. І памятаюць. Прыйдзе час — і нашых «забеларусьнікаў» згадаюць, адзін раз — каб аддаць паводле спраў іх — і забудуцца. Назаўсёды.

Каб потым не даводзіць, што ты не вярблюд, найлепшы сродак — не падавацца вярблюдам цяпер. Яшчэ ёсьць шанец задумацца! Дарослым людзям не патрэбныя мамкі, у лепшым выпадку — адвакаты.

Выбар ёсьць заўсёды.

Сьвета Думка

Чарнобыльскі шлях — 2006. Ці не забываемся на галоўнае?

Уражаны ад Чарнобыльскага шляху — 2006 засталі дваістыя. З аднаго боку, цудоўна, што да Акадэміі навук прыйшлі тысячы чалавек. Іх колькасьць была істотна большай, чым у папярэднія гады.

Зь іншага ж боку, у адрозьненне ад ранейшых Шляхоў, чарнобыльская тэма амаль растварылася ў агульнапалітычных прамовах і слаганах. Я зусім ня бачыў плякатаў ці расьсяжак, прысьвечаных гадавіне трагедыі. Чорная жалобная стужка была павязаная ці

не на адным-адзіным сьцягу. Арганізатары не парупіліся пра раздачу значкаў з сымбалай, прысьвечанай Чарнобылю, як тое было раней. Яшчэ прыгавяецца, што раней на Шлях хадзіла даволі шмат ліквідатараў, якіх можна было пазнаць па адмысловых узнагародах. На гэтым шэсьці давялося пабачыць толькі аднаго. І нарэшце арганізатары мітыngu ля Акадэміі абавязкова мусілі абвесьціць хвіліну маўчаньня ў памяць ахвяр катастрофы.

Агулам, падавалася, што і арганізатары, і шмат хто з удзельнікаў шэсьця і мітыngu сабраліся ў асноўным для дэманстрацыі палітычнай салідарнасьці і абвясчэньня палітычных плянаў. Гэта адбылося, і я гэта шчыра вітаю. Так, варта выкарыстоўваць кожную магчымасьць для палітычных зваротаў — замала ў нас такіх магчымасьцяў. Але гэтым разам чыстай палітыкі ў адрыве ад галоўнай тэмы было непрапарцыйна многа.

Дык не забывайма пра галоўнае!

Дзяніс Тушыньскі, Менск

Глядзеў, як ва Ўкраіне адзначалі ўгодкі Чарнобылю. Нейкі вельмі таленавіты арганізатар масавых мерапрыемстваў таго часу пляну ў іх ёсьць. У Славутычы было васьмь што. Людзі са сьвечкамі чарадою ішлі як бы па алеі надмагілляў. Усё гэта апоўначы, цёмна. У неба, убакі і на людзей сьвяцілі пражэктары. І — самае, што ўразіла, — рэзка і няспынна вылі сырэнны і круціліся міргалкі. Дрыжыкі прабралі ад такога.

Вацлаў Заякот, Менск

«НН» з радасьцю друкуе ў газэце і на сайце www.nn.by чытацкія лісты, водгукі і меркаваньні. З прычыны вялікага аб'ёму пошты мы ня можам пацьврджаць атрыманьне Вашых лістоў, ня можам і вяртаць неапублікаваныя матэрыялы. Рэдакцыя пакідае за сабой права рэдагаваць допісы. Лісты мусяць быць падпісаныя, з пазнакай адрасу. Вы можаце дасылаць іх поштай, электроннай поштай ці факсам.

**Наш адрас:
а/с 537, 220050 Менск.
e-mail: nn@promedia.by.
Факс: (017) 284-73-29.**

IN MEMORIAM

Віталь Бусько

Раптоўна памёр эканаміст Віталь Бусько. Ён аўтар грунтоўных працаў па эканамічнай гісторыі Беларусі. Непераўзідзены знаўца пэрыяду НЭПу на нашых землях. Патрыёт. Меў адвагу яшчэ пры саветах беларускую эканамічную думку сярэдзіны XIX — пачатку XX ст. адасабліць ад расейскай, крытычна

супрацьпастаўляць яе марксісцка-ленінскім догмам.

«Гісторык» ад эканомікі, але бачыў будучыню на два вокі. Апошнім часам дасьледаваў найсучаснейшыя тэорыі «грамадзтва паслуг». Кансультаваў банкі і міністэрствы. Што мог рабіў, каб дзяржава наша хоць адным колам узьбілася на шлях самых разьвітых краінаў; дзе мог, сту-

каўся ў кабінэты і галовы; калі ў глебу, калі па глухім асфальце, але сеяў, сеяў...

Бяссрэбранік. Адданы навуцы, сьціплы ў побыце і ў кар'еры (толькі гады два таму ўгаварылі заняць начальніцкі фатэль у Інстытуце эканомікі АН РБ), апантаны справай «mad professor» — грамадзянствам такіх ня кожны край мае гонар

пахваліцца, — рэдка знаходзіў час на цырульню, ня тое што на задароўе. Вось, лёг і не прагнуўся.

Хай жа думкі і мары Буська — супакой, Госпадзе, душу ягоную — узыдуць калісь густым жытам народнага дабрабыту. А так і будзе, бо на тое наша зямля сьветлыя галовы родзіць.

Вадзім Карцаў

Ордэн Свабоды

АЛЕСЬ ШАТЭРНИК

А была яшчэ ў мяне любімая кніжка савецкага пісьменьніка Аркадзя Гайдара «Далёкія краі» з вельмі сціплым ілюстрацыямі. Яна кранала і будзіла мрой. Ці давалося б убачыць мне тую ж Амэрыку ды шмат якіх яшчэ краёў? Мо так і жылі б за «жалезнай заслонай», каб не 1991 год і такія людзі, як унук таго ж Гайдара, Ягор, што спрычыніліся да падняцця гэтай заслоны.

З радзі «Свабода» даведаўся, што Ягору Гаюдару 19 сакавіка спаўняецца пяцьдзясят гадоў... Нашыя яму віншаванні... А раніцай нібы звыкла гулялі з сябрам Яўгенам Фурсом па беразе Сьвіслачы. Ужо на падыходзе да дому нечакана знайшоў залатую завушніцу ў выглядзе двух перавітых ланцужкоў. «Жэня, — кажу, — во цікавае супадзенне, роўна трыццаць гадоў назад, як я ўпершыню быў за «жалезнай заслонай», у турыстычнай паездцы ў Фінляндыю ў сакавіку 1976 году, таксама знайшоў залатую рэч, бранзалецік... Сябра мой, фізык-тэарэтык, кажа — ну і што з таго дзіўнага?.. Ня ведаю, праўда, сёння 15 сакавіка, нібыта дзень Канстытуцыі... Але ў горадзе бачыў рассяжку, што 15 сакавіка — гэта «День потребицеля». Шкада гэтае дзяўчо, што згубіла завушнічку... Але ў гэты ж дзень ужо ў майстэрні прыйшла арыгінальная думка: вось бы добра было зрабіць ордэн Свабоды, і гэты ордэн і форму яго мне падказала гэтая завушнічка: перавітыя дзьевае аліўкавыя галінкі і зверху — знак нашай «Пагоні». Гэтакі ордэн павінен быць трох ступеняў: плятынавы, залаты і срэбны. А калі б гэта ажыццявілася, то, можа б, знайшлася тая дзяўчына з завушнічкай, бо другая частка яе; а як казалі старажытныя грэкі, людзі пазнаваліся па дзвюх частках талісману.

Заўтра ў Беларусі выбары, вядома, што выбару няма. Як там складзецца — аднаму Богу вядома. Гэты тэкст паказаў Андрэю Дыньку напярэдадні 18 сакавіка 2006-га. Прасіў, каб паправіў, адказаў да аўторка. А 21 сакавіка раніцою Андрэя арыштавалі за тое, што нёс ежу мітынгуюцам. Зараз на Плошчы выключылі святло. Відаць, будзе разгон. 21 сакавіка 2006-га. Грамадзяніна Украіны Любку арыштавалі, і ён раскажаў украінскаму консулу аб тым, што байцы спецназу міліцыі плявалі яму ў твар і пры гэтым абражалі ўкраінскага прэзідэнта! Гэты друкаваны тэкст я паказваў сп. Андрэю Дыньку, ён 18 сакавіка казаў: «Някепска было б павіншаваць Ягора Гаюдара зь пяцідзяцігодзьдзем». Таксама прасіў паправіць тэкст і прынесці ў «Нашу Ніву».

22 сакавіка 2006 г.

Алесь Шатэрнік — скульптар, аўтар коннага помніка Ёўсяславу Чарадзею.

Беларусы Познані займелі сядзібу

Пасля месячных перамоваў з уладамі гораду Познань было дамоўлена аб выдзяленьні Беларускаму культурна-асветніцкаму цэнтру ўласнае сядзібы. Рашэнне аб прызнанні памяшкання прыняў віцэ-мэр гораду Мацей Франкевіч. Да гэтай пары арганізацыя мела выключна намінальную сядзібу. Памяшканне месціцца ў Групе гандлёвых школ, што побач з міжнародным кірмашом у цэнтры гораду. Дамова з гаспадарамі будынку падпісаная на тры гады, да красавіка 2009 г. Сядзібу плянуецца абсталяваць кампутарам, відэатэхнікай і арганізаваць у ёй беларускую бібліятэку. У памяшканні Беларускага цэнтру будзе таксама месціцца сталая экспазыцыя прац беларускіх мастакоў, якія жывуць у Познані. Адкрыццё новай сядзібы, з удзелам запрошаных гасцей і сяброў арганізацыі, адбудзецца ў сярэдзіне траўня.

Віталь Воранаў, Познань

БРСМаўцаў змушалі даносіць

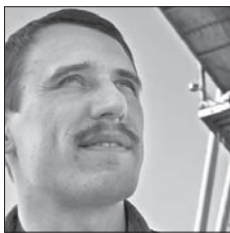
Кожны рэжым мае сваіх «псоў», якіх спускае з ланцуга на народ, што супрацьстаіць гэтаму рэжыму. Мае рэжым і слуг. Да слуг лукашэнкаўскага рэжыму можна аднесці моладзевую арганізацыю БРСМ. Нічога новага ў гэтай арганізацыі няма, усё ёю перанятае зьяўляецца спадчынай камсамолу. Але ёсць важнае адрозненне: за камсамолам была ідэя, хай сабе і ўтапічная. Калі запытаць у БРСМаўцаў, якая ў іх ідэя, яны толькі плячыма сьцепануць.

Чаму БРСМ самы масавы? Бо туды зганяюцца «в добровольно-принудительном порядке» (парадак, які стае для беларуса паўсядзённай зьявай) альбо ўступаюць, каб як мага хутчэй прайсці па службовай лесьвіцы. Нездарма галоўны БРСМавец ужо ў крэсьле дэпутата нацыянальнага сходу.

Адна мая знаёмая распавяла пра выпадак з часоў перадвыбарчае кампаніі гэтага году. На адным з універсітэцкіх паседжаньняў актывістаў БРСМ інструктавалі: калі заўважыш, што хто-небудзь у тваёй групе ці на курсе агітуе за апазыцыйнага лідэра, неадкладна дакладвай пра гэта пэўнаму чалавеку. Як паслухаеш, аж ніякавата робіцца. Уявіць цяжка, што твой аднакурснік можа ў любы момант цябе заклацьці.

А нядаўна міністар абароны Мальцаў заявіў, што прызыўнікам цяпер трэба мець характарыстыку ад БРСМ. Мо не за гарамі і стварэнне гвардыі, падначаленай асабіста «вляікаму правадыру»... Усё даволі змрочна выглядае, але кожны рэжым калі-небудзь сканчаецца. Пакуль існуе рэжым — існуе БРСМ. Іх лёс наканаваны.

Віталь Сымонік, tut.by

Павал Севярынец — у 1998—2004 лідэр незарэгістраванага «Маладога фронту». Асуджаны за арганізацыю акцыяў пратэсту пасля рэфэрэндуму 2004 году. Цяпер у высылцы ў Малам Сітне, на поўначы Полаччыны.

ПАВАЛ СЕВЯРЫНЕЦ

Вясна ў Малое Сітна прыходзіць позна — у Менску ўжо траўка, у Полацку асфальт блікуе пад сонцам, а тут, на Поўначы, лясы ўсё яшчэ стаяць па калена ў глыбокіх сьнягох. Пара броду ў хаце, гумавых ботаў на працы й абвастрэння хранічных хваробаў у пэнсіянэраў — усё-такі і ў вёсцы вясна ёсць вясна.

І калі таянне сьнегу агаляе на гразкае, коўзкае зямлі груды сьмецьця, калі лужыны на нашай Лясной вуліцы — ад плоту да плоту — здаюцца непераадыльнымі, а па тутэйшых дарогах колькі тыдняў ня езьдзяць нават лесавозы — сэрца ўсё адно радасна тахае: вясна!

І людзкія плыні, што запаўняюць менскія плошчы, і масы каламутна-плямістага спэцназу на дарогах, і нават тоны броду, што сплынулі з экрану БТ і АНТ, лепш за ўсё іншае сьведчаць: вясна, вясна!..

Хай чывікае пад нагамі — затое ўжо ціўкае на дрэвах; хай адключаюць батарэі кацельнай — затое грэе надзея, хай верашчаць і гнюсавяць на ўсё горла, бы сакавіцкія каты, тэлевізійныя прапагандысты... Але ж штодня

меншае ноч, штодня сьмялей у размовах вяскоўцы, штодня вальней паветра!

Вясна ўладарна рушыць па Малам Сітне. За паўдня «хімікі» нацэджаюць зь бярозы ў бліжэйшым гаі тры літры соку. Замест хакейнага інтэршуму ды п'янога мужчынскага мату з суседзкага пакою ўсё часцей даносіцца музыка й дзівочае шчабятаньне. А на дошцы аб'яваў, дзе звычайна паведамляюць пра канцэрты раённай самадзейнасьці, вісіць абвестка полацкае санэпідэманстанцыі аб небясьпецы курынага грыпу ў пэрыяд вясновага пералёту дзікіх птушак.

Вясна разгараецца, вясна наступае. У Менску штодня флэшмобы: з вулічнае сьметніцы, бы з гіганцкае покаўкі, распускаецца капусным лісьцем «Советская Белоруссия», а пустая кардонная скрыня з надпісам «БТ» імгненна ўсьпеньваецца першакляснымі паркімі локшынамі. Інтэрнэт цвіце ды пахне. Увечары на сталічных плітах нечакана запальваюцца

ХРОНІКА РЭПРЭСІЙ І СУПРАЦІВУ 26 КРАСАВІКА – 7 ТРАЎНЯ

Флэш-мобы не згасаюць

4 траўня падчас флэш-мобу на выставе «СМІ ў Беларусі» былі затрыманыя каля 10 чалавек: іх затрымалі супрацоўнікі АМАПу, як толькі яны зьявіліся. Старшы інспэктар ГУУС Менгарвыканкаму Сяргей Сівец папярэдзіў пра адказнасьць за арганізацыю флэш-мобу журналістаў **агенцыяў Беллапан, Associated Press і Reuters**: маўляў, яны задавалі пытаньні, якія падштурхоўвалі юнакоў і дзяўчат да проціпраўных дзеяньняў.

Фотакарэспандэнтаў **Сяргея Грыца (Associated Press)** і **Васіля Фядосенку (Reuters)** затрымалі 4

траўня каля чыгуначнага вакзалу, дзе яны мелі фатаграфавачы флэш-моб «Шукаем чалавека». Праваахоўнікі затрымалі 21 чалавека — як грамадзкіх актывістаў (**Дзяніс Карноў, Кастусь Усянюк, Вольга Сакалова, Тацяна Шыш, Павал Прохараў, Дар'я і Вольга Гудковы, Уладзімер Дубовік, Крысьціна Шацікава, Ясіняўскі**), так і выпадковых мінакоў. Непаўналетняга **Яўгена Грыневіча** пры затрыманьні ўдарылі па галаве. У Кастрычніцкім РУУС АМАПаўцы сказалі, што мелі плян на 25 затрыманых.

7 траўня каля Нацыянальнай бібліятэкі былі затрыманыя **12 удзельнікаў флэш-мобу «Год без Скарыны»** з нагоды гадавіны перайменаваньня праспэктаў Скарыны й Машэрава. У разгоне акцыі ўдзельнічалі 25 супрацоўнікаў у цывільным.

мяжу на аўтамабілі.

Беларуская амбасада ў Літве без тлумачэньня прычынаў адмовіла ў візах парламэнтарам **Скірмантасу Пабядзінскасу, Альгірдасу Палецкісу, Аўдронісу Ажубалісу**, якія меліся прыехаць на Чарнобыльскі шлях.

У Менску 26 красавіка прэзэнтыва затрымалі моладзевых актывістаў **Яўгена Афнагеля, Аляксея Шыдлоўскага, Алену Копач**: іх дапыталі як сьведак у крмінальнай справе «Маладога фронту». У Магілёве — юрысконсульта Беларускага прафсаюзу радыёэлектроннай прамысловасьці (РЭП) **Аляксандра Каралёва**, а ў КДБ выклікалі актывістку РЭП **Галіну Лісічыну**.

26 красавіка перад самым Чарнобыльскім шляхам **Аляксандра Мілінкевіча** афіцыйна папярэдзілі ў пракуратуры Менску.

У Горадні 26 красавіка на 3 сутак за «нецэнзурную лаянку» арыштавалі **Максіма Губарэвіча**.

Па дарозе ў Менск затрымалі тры аўтамабілі салігорцаў, якія ехалі на Чарнобыльскі шлях: прадпрымальніка **Аляксандра Цацуру**, **Ларысу Насановіч**, актывіста БСДП (НГ) **Мікалая**

Перад Чарнобыльскім шляхам

Аляксандра Рамановіча, актывіста штабу Мілінкевіча ў Пінску, 21 красавіка асудзілі на 7 сутак арышту, зьвінаваціўшы ў нецэнзурнай лаянцы.

У Баранавічах 24 красавіка падчас распаўсюду ўлётак пра Чарнобыльскі шлях затрымалі абаронцу намэтавага мястэчка **Валер'я Шылу**. Наступнага дня яго асудзілі на 5 сутак арышту.

Перад Чарнобыльскім шляхам 25 красавіка невядомыя ў цывільным узялі ў аблогу кватэру грамадзкага актывіста **Аляксея**

Маневіча ў Калінкавічах, калі ён не пусьціў іх да сябе дадому.

У Бабруйску 25 красавіка затрымалі грамадзкіх актывістаў **Мікіту Бычэнку, Юр'я Сьветлакова, Аляксея Радомскага, Юр'я Радзімоўскага**: ноч яны правялі ў ІЧУ. 3 траўня суд іх апраўдаў, бо палічыў, што віну абвінавачаных павінна даказваць міліцыя, а актывісты маюць прэзумпцыю невінаватасьці.

Напярэдадні 26 красавіка ў Лунінцы міліцыянты настойліва патрабавалі ад мясцовага актывіста **Віталія Каратыша** зьявіцца на размову.

На 26 красавіка атрымалі пазвы ў гарадзенскі ваенкамат **Тадэвуш Гавін, Эдуард Дмухоўскі (БСДГ), Андрэй і Станіслаў Пачобуты**. У Шчучыне на гэты самы дзень атрымаў выклік у міліцыю актывіст КХП БНФ **Мікола Хільмановіч**. У Воршы ў ваенкамат выклікалі моладзевага актывіста **Ігара Казьмерчака**, у сеньненскі райваенкамат — **Віталія Броўку**.

25 красавіка ў Беларусь не пусьцілі дзьве здымачныя групы польскага тэлеканалу TVP: адну групу не выпусьцілі з аэрапорту, другую — не прапусьцілі празь

на Лясной вуліцы

агеньчыкі, і набярэжную Сьвіслачы, бы матылькі, абсядаюць сьціжмы цудоўных папярковых жураўлікаў, ныйнакш з самога выраю. Штоночы сотні людзей зьбіраюцца ля турмаў ды ізалятараў, гукаючы: «Жыве Беларусь!»

І Беларусь ажывае.

Аднойчы прачынаецца ад бразгату інтэрнацкіх дзьвярэй: моцны вецер. Цёмныя хмары валам ідуць з усходу, і за вакном аж шэра ад пылу ды запозьненага сьнегу. На парозе твар залпам калючага дробу апякае сьцюжа, ад якога ўжо пасьпеў адвыкнуць. Раптам мільгае здрадніцкая думка, што ўсё гэта была нядоўгая адліга, а наперадзе шчэ бясконцыя халады, град ды бруд... Міжволі прабіраюць дрыжыкі. Адчуваньне ўзмацняюць весткі зь Менску: пасья сакавіцкіх маніфэстацыяў ідуць павальныя вобшукі й адлічэньні студэнтаў. Узбуджана 18 крымінальных справаў, зь іх 8 — па маладфронтаўцах. У 12 гарадох КДБ дапытвае больш як 50 хлопцаў і дзяўчат,

якіх вінавацяць у прыналежнасьці да «незарэгістраванага «Маладога фронту»: зараз за гэта пагражае да 2-х гадоў турмы. Хутаецца ў ватоўку, сьціскаеш кулакі й бязгучна пра сябе молісься.

Але вось усьмешлівы вясковец паціскае руку й цішком пытае: «Ну, як там нашы ў Менску? Трымаюцца?..» — і цёпла робіцца ў сэрцы. «Чуў, нейкія эвангелісты да нас прыехалі, ля рэчкі пасяліліся, кніжкі раздаюць?..» Нарэшце, дзякуй Богу! На душы амаль сонечна. Сотні маладфронтаўцаў і проста незапалоханых людзей распачынаюць кампанію салідарнасьці — падпісваюцца ў абарону маладых змагароў, разам выступаючы ад імя «незарэгістраванай арганізацыі», і гэтым паралізуюць драконаўскую «крыміналку».

Няма ніякага сумневу, гэта ўжо дакладна ВЯСНА. Нават не пара году — Нацыянальнае Абуджэньне.

Малое Сімна

Усьмешлівы
вясковец
паціскае руку
й цішком
пытая: «Ну, як
там нашы ў
Менску?
Трымаюцца?..»

ХРОНІКА РЭПРЭСІЙ І СУПРАЦІВУ 26 КРАСАВІКА — 7 ТРАЎНЯ

Зіміна, актывіста КХП БНФ **Алега Борына**, абаронцу на-мэтавага мястэчка **Уладзімера Шылу** й інш. З Жодзіна не далі выехаць актывісту ПБНФ **Аляксею Лапіцкаму** й ягонай жонцы **Сьвятлане**.

На Чарнобыльскім шляху

На плошчы Коласа затрыманыя 7 актывістаў незарэгістраванага руху «Вольная моладзь» (**Архіпенка, Андрэй Лычоў, Аляксей N і інш.**). **Мікалая Коршунава** затрымалі за тое, што меў джынсовую стужку на галаве. Тамсама затрымалі доктара **Зьмітра Саложкіна**, які спрабаваў абараніць хлопца. Усіх адпусьцілі, парваўшы пратаколы.

Каля Акадэміі навук затрымалі актывіста АГП **Аляксандра Зялка** і трох актывістаў украінскага «Студэнцкага брацтва». Украінцаў уначы дэпартавалі на радзіму, але аднаго зь іх, **Макара Гераскевіча**, зьнялі зь цягніка перад мяжой.

Пасьля акцыі затрымалі кіраўніка ПБНФ **Вінцука Вячорку**, наступнага дня арыштавалі **Аляксандра Мілінкевіча**, кіраўніка ПКБ **Сяргея Калякіна** й прафсаюзнага лідэра **Аляксандра**

Бухвостава. Усе дасталі па 15 сутак арышту, толькі **Калякіну** далі 14 сутак. **Моладзевага** актывіста **Зьмітра Дашкевіча** асудзілі на 14 сутак 28 красавіка, актывіста ПБНФ **Віктара Івашкевіча** — на 15 сутак 4 траўня.

Міліцыянты і супрацоўнікі ў цывільным наведлі кватэры моладзевых актывістаў **Мікіты Краснова, Міхала Шарамета, Мацьвее Чысьціка**, аднак хлопцаў не было дома.

Менск

Кіраўніка АГП **Анатолія Лябедзьку** аштрафавалі 25 красавіка на 2 базавыя велічыні за «хуліганства»: затрымалі палітыка яшчэ 15 сакавіка. 26 красавіка **Лябедзьку** завезьлі ў КДБ, дапытвалі цэлы дзень, позна ўначы вывезьлі на край Менску й выкінулі зь машыны.

Пляцікурсынік юрфаку БДУ **Аляксандра Казуліна**, пляменьніка кандыдата на прэзыдэнта, пры канцы красавіка разьмеркавалі ў Хойнікі. Другога пляменьніка, **Аляксея**, звольнілі з працы (быў ахоўнікам) адразу пасья 10-суткавай адседкі за ўдзел у наметавай мястэчку.

Маскоўскі раённы суд разглядаў 26—28 красавіка справу

Ігара Рынкевіча, адваката **Аляксандра Казуліна**: праўніка вінавацілі ў дробным хуліганстве 2 сакавіка. Хоць супраць яго сьведчылі супрацоўнікі падразьдзяленьня «Алмаз», аднак **Рынкевіча** апраўдалі, бо супраць яго не было доказаў.

2 траўня міліцыянты затрымалі **Аляксандра Рэзьнікава, Аляксея Казуліна, Сяргея Ількевіча, Вольгу Жураўлёву, Дзяніса Рьдзееўскага, Яўгена Шчарбакова**, якія мелі значкі «За свабоду!» і бел-чырвона-белыя стужкі.

У ноч на 8 траўня падчас расклейкі налэпак у Менску затрымалі моладзевага актывіста **Кастуся Ёсянкі**: ноч яго пратрымалі на Акрэсьціна, а зранку вызвалілі без тлумачэньняў.

Горкі

24 красавіка ў Горацкі райаддзел міліцыі прыйшоў данос на **Эдуарда Брокарава, Віктара Ірыну Каральковых, Сяргея Дулуба, Андрэя Юркова**: іх абвінавачвалі ў публічнай абразе А.Лукашэнькі. Падпісантаў даносу «Гусеву й Шадрова» міліцыянты не знайшлі.

Адміністрацыя Беларускай дзяржаўнай сельскагаспадарчай

акадэміі канфіскавала ўвесь на-клад дапаможніка па гісторыі Беларусі (500 ас.), падрыхтаваны катэдрай гісторыі й культуралёгіі, — за неадпаведнасьць дзяржаўнай ідэалёгіі. Аўтарскія асобнікі пакінулі сабе толькі **Валеры Шчэрбаў і Аляксандар Каданьчык**.

Прэса

Галоўнага рэдактара наваполацкай недзяржаўнай газеты «Хімік» **Сяргея Балая** 24 красавіка выклікалі ў гарадзкую пракуратуру: зь яго ўзялі тлумачэньні па скаргзе ўправы ідэалёгіі гарвыканкаму на імаверныя парушэньні заканадаўства ў выданьні.

Паўла Мажэйку, прэс-сакратара А.Мілінкевіча, 3 траўня ня выпусьцілі ў Польшчу, дзе яго мусіла здымаць польская тэлевізія: мытны догляд доўжыўся да часу адпраўленьня цягніка.

4 траўня адміністрацыйная камісія Чыгуначнага райвыканкаму Віцебску апраўдала **Сяргея Салодкіна**, якога вінавацілі ў выданьні й распаўсюдзе незарэгістраванага краязнаўчага бюлетэню «Покліч волі».

Працяг са старонкі 21.

НДА

Гаспадарчы суд Менску 26 красавіка не задаволіў скаргі Інавацыйнага фонду праўных тэхналягіяў на беспадстаўную адмову Міністэрства юстыцыі ў рэгістрацыі зьменаў і дапаўненьняў у статуце рэарганізаванага фонду.

Крымінальныя справы

Сьледзтва ў крымінальнай справе **Сяргея Ляшкевіча** скончылася 25 красавіка, судовы працэс мае пачацца 25 траўня. Актывіста кампаніі Мілінкевіча вінавацяць у тэрарызме.

3 траўня стала вядома, што крымінальная справа пра выкраданьне журналіста **Зьмітра Завадзкага** зноў прыпыненая. Справу прыпынілі яшчэ 31 сакавіка ў сувязі «з неадшуканьнем асобы, што бясьсьледна зьнікла».

Прафсаюзныя актывісты

25 красавіка суполка РЭП на Менскім аўтазаводзе атрымала чарговую адмову ў рэгістрацыі: адміністрацыя Савецкага раёну Менску паведаміла, што паддзеныя дакумэнты не адпавядаюць заканадаўству. Суполка спрабуе зарэгістравацца яшчэ зь ліпеня 2004 г.

Адміністрацыя гомельскага аўтапарку №1 26 красавіка пастанавіла звольніць актывіста прафсаюзу РЭП **Аляксандра Еўсейчука**. 13 красавіка яго выклікалі ў суд у справе абароны ягонага гонару і годнасьці супраць дырэктара аўтапарку Хадакоўскага. Еўсейчук не пасьпеў вярнуцца з суду да выхаду ў рэйс, што палічылі прагулам.

Работніка менскага мэтро актывіста Беларускага незалежнага прафсаюзу **Алега Шчэрбу** звольнілі 4 траўня ў сувязі з сканчэньнем кантракту. Шчэрба адпрацаваў машыністам мэтро 23 гады. У 2004 г. ён даў паказаньні Камісіі па расьсьледаваньні Міжнароднай арганізацыі працы.

Сьлед КДБ

Маладзевана актывіста зь Менску **Глеба Вязоўскага**, выкліканага 25 красавіка ў ваенкамат Маскоўскага раёну Менску, спрабавалі завэрбаваць супрацоўнікі КДБ.

Актывістку ПКБ **Сьвятлану Міхальчанку** 26 красавіка выклікалі ў Сьветлагорскі аддзел КДБ і папярэдзілі, што яе «могучь завэрбаваць замежныя спэцслужбы».

Год без Скарыны

Гадавіну перайменаваньня галоўных праспэктаў краіны моладзь адзначыла флэш-мобам. 7 траўня ў Менску ля помніка Францішку Скарыну меліся чытаць і перапісваць яго біяграфію з падручнікаў па гісторыі. Нягледзячы на тое, што ўсіх удзельнікаў затрымалі спэцназаўцы, яны правялі флэш-моб проста ў міліцэйскім аўтобусе.

У Магілёве ў гэты ж дзень выклікалі ў КДБ маладзевана актывіста, абаронцу намётавага мястэчка **Алеся Буракова**: супрацоўнік спэцслужбы цікавіўся дзейнасьцю арганізацыі «Зубр».

Пры канцы красавіка КДБ ў Магілёве распачаў справу супраць **Сержука Нягаціна**: яго вінавацяць ва ўдзеі ў незарэгістраванай арганізацыі («Малады фронт»).

Берасьце

26 красавіка перад чарнобыльскай акцыяй «Сьвечка памяці» ў Берасьці затрымалі актывістаў ПБНФ **Юрася Губарэвіча** і **Яўгена Пракурата**. Міліцыянтшы шукалі наркатыкі ў аўтамабілі Губарэвіча.

Берасьцейскі аблсуд 27 красавіка пакінуў бязь зьменаў

прысуд у 5 б.в. актывісту з Драгічынскага раёну **Ўладзімеру Казеку**: пры канцы 2005 г. яго аштрафавала адміністрацыйная камісія за знойдзеныя ў аўтамабілі 20 паштовак з партрэтамі А.Мілінкевіча і 2 бюлетэні, дзе распавядалася пра кандыдата.

Берасьцейскі гарвыканкам ня даў дазволу БСДП(Г) правесць 1 траўня мітынг і шэсьце.

5 траўня адміністрацыйная камісія Маскоўскага раёну Берасьця аштрафавала студэнта Берасьцейскага дзяржаўнага тэхнічнага ўнівэрсытэту **Андрэя Шарэнду** на 20 тыс.руб. за распаўсюд незалежнай газэты «Брэст—праўда».

26 красавіка Берасьцейскі абласны суд ліквідаваў **маладзевана грамадзкае аб'яднаньне «Сузур'е»** за 2 папярэджаньні

ад управы юстыцыі аблвыканкаму: не дала ў належны час адказаў на запыты чыноўнікаў і мела ў ліку заснавальнікаў дзяўчыну, якой споўніўся 31 год. Арганізацыя існавала з канца 1999 г.

Салігорск

На 4 б.в. аштрафавала 27 красавіка адміністрацыйная камісія ў справах непаўналетніх бацькоў школьнікаў **Івана** і **Ільлі Шылаў**: хлопцаў затрымалі падчас разгрому намётавага мястэчка ў Менску. Іхны бацька **Ўладзімер** тады дастаў 10 сутак арышту.

Івана затрымалі міліцыянтшы яшчэ 1 траўня, калі ён фатаграфавалі расьцяжку «Не — кантрактнай сыстэме».

Працяг на старонцы 24.

Каб штотыдзень атрымліваць газету, дасылайце адрасы і прыватныя ахвяраваньні

Каб гарантавана чытаць «Нашу Ніву» цяпер, калі «Саюздрукам» і «Белпошце» забаронена распаўсюджаць газету:

1) Просім усіх ахвотных чытаць газету паведамляць у Рэдакцыю свае адрасы і тэлефоны. Гэта можна зрабіць на тэлефоне, факсам, праз пошту ці электронную пошту.

Тэлефоны: (017) 284-73-29, (029) 260-78-32 (МТС), (029) 618-54-84
e-mail: dastauka@tut.by
паштовы адрас: а/с 537, 220050 Менск.

2) Просім кожную сям'ю чытачоў пералічваць на рахунак газеты ахвяраваньне з разьліку 6 000 рублёў на месяц. Гэтага будзе досыць для выхаду і дастаўкі газеты. У блянку банкаўскага паведамленьня ці паштовага пераказу, калі ласка, дакладна і разборліва пазначайце ваш адрас, у тым ліку паштовы індэкс і код пад'езду. Тыя, хто перакажа 18 000 рублёў за раз, забясьпечыць выхад газеты на тры месяцы. Хто ж мае магчымасьць пераказаць 36 000 рублёў адразу, забясьпечыць публікацыю «НН» адразу на паўгоду.

На які рахунак пералічаць грошы?

Ахвяраваньне можна перавесці ў любым аддзяленьні банку, на любой пошце. Улічыце, што пры пераказваньні грошай паштовым пераводам пошта спаганяе дадаткова 3%, а пры пераводзе грошай празь «Беларусбанк» працэнту не бяруць. На банкаўскай квітанцы ў графе «Від плацяжа» трэба пазначыць: «Ахвяраваньне». У графе: «Атрымальнік плацяжа» трэба пісаць: «Фонд выданьня газеты «Наша Ніва», УНП 101 115 521». У графе «Найменаваньне банку» трэба пісаць: «МГД ААТ «Белінвестбанк», вул.Калектарная, 11, Мінск, код 764». У графе «Рахунак атрымальніка» 3015 212 000 012. Пры перасылцы грошай па пошце тое самае трэба пісаць у рубрыках «Каму» і «Куды».

0402280179 ИЗВЕЩЕНИЕ	Фонд выданьня газеты «Наша Ніва», УНП 101 115 521			
	получатель платежа МГД ААТ «Белінвестбанк», вул.Калектарная, 11, Мінск, код 764 наименование банка			
Счет по-лучателя	3015 212 000 012	Лицевой счет		
(фамилия, имя, отчество, адрес)				
Вид платежа		Дата	Сумма	
Ахвяраваньне				
		Пеня		
		Всего		
Кассир	Плательщик			
	Фонд выданьня газеты «Наша Ніва», УНП 101 115 521			
	получатель платежа МГД ААТ «Белінвестбанк», вул.Калектарная, 11, Мінск, код 764 наименование банка			
Счет по-лучателя	3015 212 000 012	Лицевой счет		
(фамилия, имя, отчество, адрес)				
Вид платежа		Дата	Сумма	
Ахвяраваньне				
		Пеня		
		Всего		
Кассир	Плательщик			
М.П.				

Ці трэба паўторна дасылаць адрасы ў Рэдакцыю?

Не, аднойчы даслаўшы, больш ня трэба (калі вы рэгулярна атрымліваеце газету). Тады досыць не забывацца рэгулярна пералічаць ахвяраваньні.

Хто дасылаў ахвяраваньні, але не паведаміў адрасу

Прабачце, што газета прыйшла вам запозьнена. Рэч у тым, што вы пераказалі ахвяраваньне, але не паведамілі Рэдакцыі адрасу адразу. Квіток ахвяраваньня трапіла да нас праз 5—10, а часам і больш дзён.

Працяг са старонкі 22.**Затрыманыя на флэш-мобе ў абарону пісьменьнікаў**

28 красавіка каля Вярхоўнага суду былі затрыманыя 8 удзельнікаў флэш-мобу ў падтрымку Саюзу беларускіх пісьменьнікаў. Усіх адпусьцілі, перапісаўшы пашпартныя звесткі.

Сьвята працы

1 траўня пасля мітыngu ў Менску быў затрыманы актывіст АГП **Ігар Шынкарык**: у яго забралі правы і зьнялі нумарныя знакі з аўтамабіля.

Адразу пасля мітыngu позову ў міліцыю на 3 траўня атрымаў кіраўнік БСДГ **Станіслаў Шушкевіч**, аднак у міліцыю не пайшоў — паехаў на форум у Вільню.

Навучэнца радыётэхнічнага ка-

леджу **Мікіту Чумілава** затрымалі 1 траўня пасля акцыі салі-дарнасьці з палітвязьнямі за плякат «Свабоду Мілінкевічу». 3 траўня суд асудзіў яго на суткі арышту, аднак праваахоўныя органы не паведамляюць пра тэрмін арышту.

У Сьветлагорску 1 траўня актывістка **Натальля Бордак** выйшла на Цэнтральную плошчу зь бел-чырвона-белым сьцягам і плякатам «Работу — ахвярам сыстэмы!».

1 траўня ў Гомелі міліцыянты затрымалі падчас распаўсюду ўлётак пра абарону правоў працоўных **Аксану Сергіенку**, а таксама **Андрэя Доўжыка** і **Юр'я Прапачова**, якія прыйшлі на дапамогу дзяўчыне. 6 траўня адбыліся суды: дзяўчыну асудзілі на 15 сутак, хлопцам далі па 7 сутак арышту.

Калінкавічы

Пры канцы красавіка Калінкавіцкі раённы суд асудзіў на штрафы ў 1 млн руб. (кожнаму) **жонку і сына** грамадзкага актывіста зь мястэчка Бабровічы **Канстанціна Кавалені**: іх зьвінавацілі ў «дачы фальшывых паказаньняў». Самога Каваленю вінавацяць у крадзяжы ровара, а жонка і сын кажуць, што ў момант крадзяжу ровара Каваленя быў дома.

Вузда

3 траўня ў Вузьдзе з ініцыятывы пракуратуры дапыталі актывіста БСДП(НГ) **Віктара Крывалю** за ягоную заяву пра фальсыфікацыю ў гэтым раёне вынікаў рэфэрэндуму й парламэнцкіх выбараў.

Нясьвіж

4 траўня сьледчы паведаміў моладзевай актывістцы зь Нясьвіжу **Насьце Азарцы**, што

крымінальная справа на яе неўзабаве будзе спыненая. Дзяўчыну вінавацілі ў дзейнасьці ад імя незарэгістраванай арганізацыі («Малады фронт»). Сьледчы **Дзьмітры Мехаў** адмыслова прыехаў 4 траўня зь Менску ў Нясьвіж на апошні допыт і зарозом паведаміў пра тое, што ў судейная справа ня пойдзе. Таксама ён узяў з Азаркі падпіску, што яна ня будзе ўдзельнічаць у дзейнасьці «Маладога фронту».

Горадня

Анжаліку Борыс 5 траўня выклікалі ў міліцыю ў зьвязку з тым, што ў яе карэспандэнцыі знайшлі *Magazyn Polski na uschodztwie*. Ёй пагражае разбор на адміністрацыйнай камісіі за «распаўсюд ідэалогічна варожай прэсы». А.Борыс у пратаколе допыту зазначыла, што парушанае яе права на таямніцу ліставаньня.

АШ

Просім падпісчыкаў
«НН»
разборліва
пазначаць
нумары
кватэраў
на паштовых
скрынках.

Дзякуй!

Вельмі просім
чытачоў, якія ад
Новага году
чытаюць «НН» у
Інтэрнэце, а не на
паперы, таксама
дасылаць
прыватныя
ахвяраваньні з
разьліку 6000 на
месяц з пазнакай:
«за Інтэрнэт». Бяз
збору грошай
газэце не захаваць
якасьці.

Шчыры дзякуй за шчодрасьць

Адальфіне В., Віталю К. зь Ліды.
А.Н. з Барысаўскага раёну.
Зьмітру З. з Гомельскага раёну.
Ігару Ш., Міхаілу Г., Зьмітру Ш., А.П. зь Берасьця.
Людміле В., А.С. з Горадні.
Кастусю З., Паўлу Ю., Людміле Ц., Міхаілу З. зь Віцебску.
І.П. з Паставаў.
Сафії Л. з Клічаўскага раёну.
Зьмітру Ж. з Воршы.
Мікалаю В. з Пружанскага раёну.
Ёсіфу Д. зь Сьвіслацкага раёну.
Сяргею Т., Леаніду К., Віктару К., Андрэю С., Ігару Н., Марыі Б. з Гомелю.
Мікалаю Ж. з Мазыра.
Пятру Ш. з Наваполацку.
Валянціне Ш., Сяргею С. з Барысава.
Іне П. з Пухавіцкага раёну.
Сямёну Г. з Магілёва.
Мікалаю Н. з Салігорску.
Валеру П., Лідзії А. з Баранавічаў.
Генадзю С. са Жлобіна.
Галіне А., Г.Л., Уладзімеру М., Сьвятлане С., Тацяне К., С.З., Аляксандру Г., І.К., Н.Л., Тацяне В., Тацяне В., Іне К., Віктару К., Галіне Ж., Міхаілу Ф., Мікалаю С., Натальлі Л., В.П., Андрэю А., Казімеру Г., А.Ж., С.К., Міхасю Б., Л.Шч., В.В., З.М., І.В., Марыне С., Юр'ю Л., Ю.В., Ларысе Д., Аляксандру Б., Міхаілу Ч. зь Менску.

НАВИНЫ ЭЎРАЗЬВЯЗУ

Дні Эўропы ў Менску

Сёлета ў Менску 9 траўня другі раз будзе адзначана Дзень Эўропы. Святкаваньні ладзяць дыпляматычныя прадстаўніцтвы дзяржаваў ЭЗ і краінаў-кандыдатаў. 9 траўня 1950 г. міністар замежных справаў Францыі Рабэр Шуман распавёў сьвету пра сваё бачаньне аб'яднанай Эўропы як ключа да будучага міру й дабрабыту на кантынэнце. Гэты дзень лічыцца Днём народзінаў Эўразьвязу. У тыднёвай праграме святкаваньняў — імпрэзы на кожны густ.

Дні Эўропы ў Менску

22–27 траўня

22 траўня (пн)

Цырымонія адкрыцьця Дзён Эўропы

18.00—18.10. Прывітальная прамова пасла Латвіі ў Беларусі, спн. Майры Моры.

18.10—18.20. Прамова міністра замежных справаў Беларусі Сяргея Мартынава.

18.20—18.30. Прамова прадстаўніка Дэлегацыі ЭЗ у Кіеве.

18.30—20.00. Прэзэнтацыя праграмы Дзён Эўропы;

Прыём.

Дом сяброўства, вул.Захарава, 28 (уваход па запрашалніках).

23 траўня (аўт)

Дзень Швэцыі й Латвіі

11.00—15.00. Сэмінары й працоўныя групы, прысьвечаныя Швэцыі (культура, традыцыі, мова).

16.00. Паказ кінафільму «Ніколі не бывае так, як плянуеш» (Манс Хэргран і Ханнэс Хольм, 1999 г.).

Цэнтар швэдзкіх дасьледваньняў (ЦМД); вул.Сьвярдлова, 2.

17.30—19.30. Дзень Латвіі (культура, традыцыі, мова). Выступ фальклёрнага ансамблю «Ветах».

Гатэль «Юбілейны», пр.Пераможцаў, 19. Уваход вольны.

24 траўня (ср)

Дзень Баўгарыі й Літвы

14.00. Адкрыцьцё, прывітальныя словы дэкана гістарычнага факкультэту БДУ, рэктара БДУ.

15.00. Лекцыя амбасадара Баўгарыі праф. Петкі Ганчэва.

15.30. Выступ студэнтаў філфаку БДУ.

16.00. Паказ фільму пра Баўгарыю. Віктарына, фуршэт, дыскатэка. *Амбасада Баўгарыі, гістарычны факультэт БДУ. Менск, вул.Чырвоная армейская, 6.*

15.00—17.00. Дзень адкрытых дзвярэй у Амбасадзе Літвы.

Менск, вул.Захарава, 68.

19.00. Амбасада Літвы прэзэнтэе канцэрт Юдыты Лейтайтэ.

Менскі катэдральны касцёл, пл.Свабоды. Уваход вольны.

25 траўня (чц)

Дзень Нямецчыны, Францыі й Аўстрыі

Раніца—дзень. Кароткатэрміновыя сэмінары й групы абмеркаваньня, прысьвечаныя Нямецчыне, Францыі й Аўстрыі (культура, традыцыі, мова).

19.00. Дзень адчыненых дзвярэй у Міжнароднай бібліятэцы ЦМД.

Інстытут нямецкіх дасьледаваньняў і Франка-беларускі цэнтар (ЦМД), пр.Газэты «Праўда», 11.

20.30. Паказ фільмаў «Гавары-гавары» (Францыя), «Сонечная алея» (Нямецчына).

Дом сяброўства, вул.Захарава, 28. Уваход вольны.

26 траўня (пт)

Дзень эўрапейскіх моваў

11.00—17.00. Прэзэнтацыя моваў. Паказ кароткамэтражных фільмаў, прысьвечаных асобным краінам.

Дом сяброўства, вул.Захарава, 28.

18.00. Футбольны матч «Дынама» (Менск) — «Дынама» (Дрэздэн).

Стадыён «Дынама».

21.00. Эўрапейскі DJ-фэст.

Клюб-казіно «Белая Вежа», вул.Багдановіча, 17.

27 траўня (сб)

Заклучны дзень

14.00—17.00. Канстытуцыйная дамова ЭЗ (ролевая гульня са студэнтамі беларускіх унівэрсытэтаў).

18.30—20.00. Заклучная частка ролевай гульні. Гаворка пра Канстытуцыйную дамову ЭЗ.

IBB, пр.Газэты «Праўда», 11, Club Room, Seminar room.

Першая агульнаэўрапейская газета

Грамадзяне ЭЗ упершыню здолеюць сустрэць Дзень Эўропы ў эўрапейскай кавярні, чытаючы эўрапейскую газету. Інстытут рэгіёнаў, а таксама Аўстрыя, што зараз ёсьць старшынём у Эўразьвязе, пачынаюць беспрэцэдэнтны праект. 9 траўня, у Дзень Эўропы, «эўрапейскія кавярні» адычыніліся ў 25 сталіцах дзяржаваў — сяброў ЭЗ, а таксама ў Бухарэсьце й Сафіі. Прэзыдэнт Эўрапейскага ПЭН-Цэнтру Іржы Груша напісаў адмысловы тэкст «Эўропа-спакусьніца», зрабіўшы намёк на старажытнагрэцкі міт пра выкраданьне Эўропы Зэўсам, і заклікаў эўрапейскіх пісьменьнікаў таксама напісаць свае расповеды пра Эўропу, якія плянуецца выдаць асобнай кнігай. 9 траўня таксама выйдзе першая агульнаэўрапейская газета *The Europe Journal*, якая на ангельскай і нямецкай мовах распавядзе пра жыцьцё 27 эўрапейскіх краінаў. Яе рэдакцыя сфармаваная з журналістаў газэты *Frankfurter Allgemeine Zeitung*.

На барацьбу зь піратамі

3 траўня ў ЭЗ узмоцненая крымінальная адказнасьць у дачыньні да парушальнікаў аўтарскіх правоў (відэа- й аўдыёпіратаў). Віцэ-прэзыдэнт Эўракамісіі Франка Фраціні патлумачыў гэта тым, што эканоміка Эўропы нясе вялікія страты празь дзейнасьць «піратаў». Памер мінімальнага штрафу за парушэньне аўтарскіх правоў цяпер вагаецца ў розных краінах ад 100 да 300 тысячаў эўра. У нацыянальным заканадаўстве краінаў могуць існаваць і больш жорсткія штрафы.

Разумныя аўто

З 2009 году на эўрапейскіх аўтамабілях будзе ставіцца адмысловая сыстэма, якая ў выпадку аварыі падае спадарожнікавы сыгнал пра месца свайго знаходжаньня ў найбліжэйшую выратавальную службу. Чакаецца, што ў кароткі час гэтая сыстэма ахопіць больш за 100 млн чалавек, якія падарожнічаюць па розных краінах Эўропы.

Зьміцер Дрыгайла

Больш падрабязную інфармацыю вы знойдзеце на партале Эўразьвязу (<http://europa.eu.int>), сайтах старшынства Аўстрыі ў ЭЗ (<http://www.eu2006.at/en/index.html?null>) і Парадстаўніцтва Эўракамісіі ва Ўкраіне й Беларусі (www.delukr.ccc.eu.int і www.delblr.ccc.eu.int).

Алег Скрыпка: Ваш рок круцейшы ў тры разы!

Рэпартаж з фестывалю «Таўрыйскія гульні»: сустрэчы зь Юр'ем Ехануравым і зяцем Юліі Цімашэнкі, Кіеў увесну і іншыя ўражаньні з украінскае вандроўкі. Пішуць Юрась Бусел і Алесь Квіткевіч.

XV міжнародны рок-фэстываль «Таврыйскія Ігры», праходзіў ва Ўкраіне з 29 красавіка па 1 траўня. Ідэя паехаць туды натхняла. Па-першае, цудоўная магчымасьць зьбегчы ад пасьявыбарнай калатнечы з усімі яе акалічнасьцямі, а, па-другое, рэдакцыйнае заданьне «НН» на руках. Прыехаўшы загадзя куп-

ляць квітку, мы былі непрыемна здзіўленыя: з-за мноства выходных дзён патрапіць на фэстываль у горад Кахоўка Хэрсонскае вобласці можна было толькі цягнуком праз Кіеў 29 красавіка. Квітку на іншыя цягнікі папросту не было.

Кіеўскі вакзал сустрэў бел-чырвона-белымі сьцягамі — то група ўкраінцаў чакала сваіх сяброў зь Беларусі, што ехалі ў суседнім з намі вагоне. Маючы дзесяць гадзін да цягніка на Кахоўку, вырашылі на гэты час стаць часткаю кіеўскага жыцьця. Хрышчацік, Майдан, Сафія, Міхайлаўскі сабор, Кантрактова плошча зь легендарнай Кіева-Магілянскай акадэміяй, да заснаваньня якой спрычыніліся й белару-

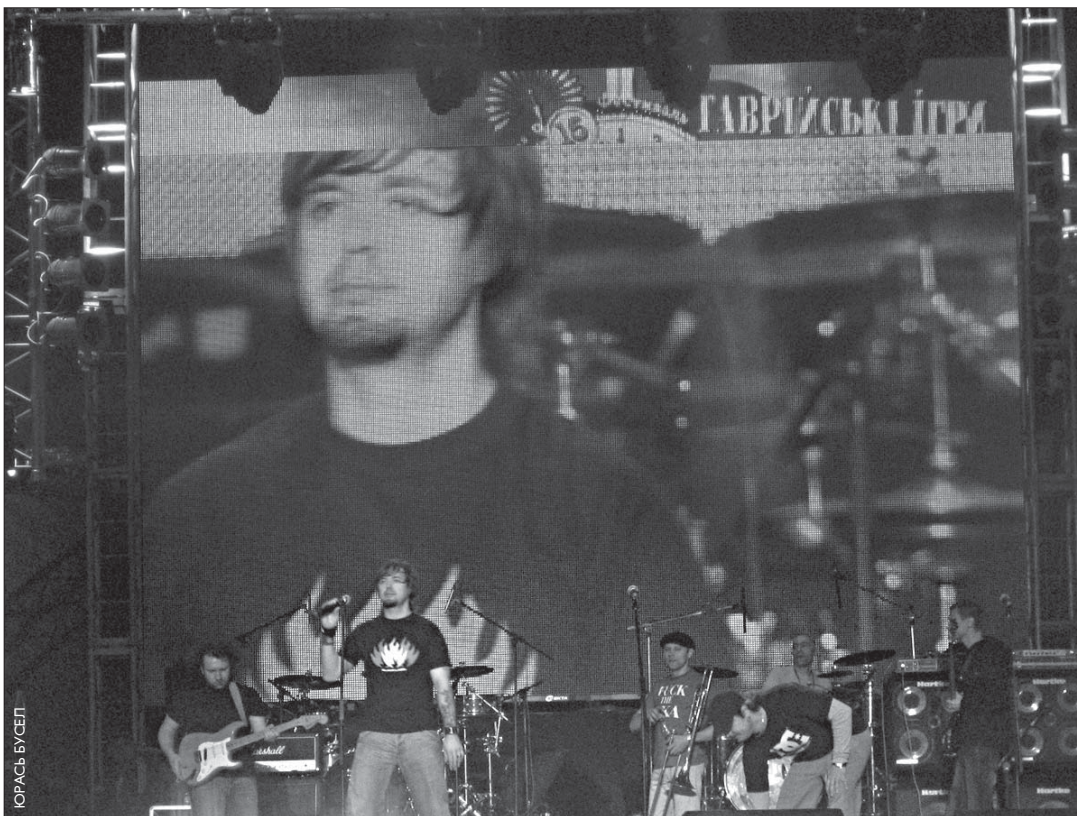
сы... Месцы мяняліся, уражаньні не пасьпявалі ўкладацца ў сьвядомасьці.

На пакручастым Андрэеўскім узвозе, аддазеным вулічным гандлярам сувэнірамі, сустрэлі ўкраінскага прэм'ер-міністра Юр'я Еханурава. Наша жаданьне сфатаграфавання зь ім крыху здзівіла ахову, але прэчаньняў ня выклікала. Еханураў не адмовіўся сфатаграфавання побач зь бел-чырвона-белым сьцягам. Разьвітваючыся, пажадаў нам добрага дня і шчаслівай дарогі. Цікава, праўда? Прэм'ер шпацыруе з жонкай па вуліцах сталіцы; да яго можна падысьці, сфатаграфавання, задаць пытаньне, выказаць незадаволенасьць яго працай. Ці ня гэта ёсьць дэмакратыяй?

«Таўрыйскія гульні» — наймагштабнешы і найпрэстыжнейшы музычны фэст ва Украіне.

Упершыню ён прайшоў у мястэчку Кахоўка ў 1992 г. За 15 гадоў фэстываль наведалі 3 млн 500 тыс. глядачоў. На яго сцэне выступілі больш за 200 зорак з 22 краінаў сьвету. Сярод іх — *Slade*, *BB*, Крыс Норман, «Браво», *Deep Purple*, *Status Quo*, *Doctor Alban*, «Скрябін», Руслана, «Любе», «Ляпіс Трубецкой» і інш. Традыцыйна цягам усяго фэсту на дзённай сцэне выступаюць маладыя ўкраінскія выканаўцы. Тамсама адбываецца й папулярны піўны чэмпіянат, фіналісты якога змагаюцца за тытул чэмпіёна на вечаровай сцэне ў апошні дзень фэсту. Падчас «Гульні» праходзіць і конкурс «Каралева Украіны». Штогод у Кахоўцы за гэты тытул змагаюцца 26 самых чароўных дзяўчат з усіх рэгіёнаў Украіны.

«Ляпіс Трубецкой» грае на «Таўрыйскіх гульніх».

Здаецца, такі выпадак адлюстроўвае максымальнае набліжэньне ўлады да народу.

Мы дабраліся да Кахоўкі і адразу накіраваліся на прэс-канфэрэнцыю з Алегам Скрышкам.

Пытаньне пра сытуацыю ў Беларусі і беларускі рок у прыватнасьці Скрыпку ўзрушыла. «Што можна сказаць пра становішча, калі забараняюць мастацтва?! Але я прывяду адзін прыклад. У канцэртнай залі «Менск», падчас супольнага выступу з вашай «Крамбамбуляй», мы гралі песьню «Світ». І разам са мной цалкам увесь тэкст сьпявалі ўсе тры тысячы чалавек, што прыйшлі на канцэрт. Я быў у шоку, па скуры мурашкі бегалі, бо нават на радзіме такога не здаралася даўно. Тэкст гэтай песьні, я ўпэўнены, нават з прысутных тут украінскіх журналістаў ведаюць нямногія.

Беларуская нацыя жыве духоўным жыцьцём нягледзячы на ўсе забароны, а значыць, і краіна жыве! На вялікі жаль, пакуль усё яшчэ ў таталітарных умовах, але можа быць якраз гэта ёсьць фактарам таго, што ў беларускага народу завостраны культурныя рэцэптары. Я ведаю шмат якія беларускія гурты. Запрашаў «Палац» на першы фэст, які сам арганізоўваў, — «Краіна Мрій». Сёлета ў нас будзе нават дзьве беларускія групы. Раней я заўсёды лічыў, што ўкраінскія каманды найлепшыя ў сьвеце, і ўсіх у гэтым пераконваў, пакуль не пазнаёміўся зь беларускай музыкай. Ваш рок круцейшы ад нашага ў два, а то і ў тры разы! Проста найпрыгажэйшыя песьні з усіх, што я калі-небудзь чуў! Гэта вельмі моцны ўзровень. Ня ведаю: ці то праз тое, што ў краіне дыктатура, ці то гэта ў беларусоў ад прыроды... А наконт салідарнасьці скажу так: БЕЛАРУСЫ! МЫ З ВАМІ!»

Землякоў зь «Ляпіса Трубяцкога» на прэс-канфэрэнцыі не было. Пасля канцэрту мы самі іх знайшлі. Хлопцы, што нас уразіла, былі невыказна радыя пагутарыць на роднай

Карэспандэнты «НН» з прэм'ерам Ехануравым.

Выканаўца абавязкаў прэм'ера шпацыруе з жонкай па вуліцах сталіцы; да яго можна падысьці, сфатаграфаватца, задаць пытаньне, выказаць незадаволенасьць яго працай. Ці ня гэта ёсьць дэмакратыя?

мове, распавялі безьліч цікавых рэчаў ды пажаліліся, што такая магчымасьць (сустрэць шчырых беларусаў далёка за межамі Радзімы) выпадае рэдка. Затое на прэс-канфэрэнцыю завіталі гурты *DVS* (яго саліст-ангелец — зяць Юліі Цімашэнькі), «Борщ», «Океан Ельзи»... Можна адзначыць наяўную зорную хваробу ў лідэра апошняга — Сьвятаслава Вакарчука. У адказ на непаважлівае стаўленьне, усе журналісты дэманстравалі адварочваліся ад сцэны, калі на ёй зьяўляўся «Океан Ельзи»...

Фінальны канцэрт уражваў. За пяць гадзін на адной сцэне, апроч «ОЕ», пабывалі такія зоркі, як *Mad Heads XL*, *DVS*, «Борщ», «Танок на Майдані Конго», «Воплі Відаплясава», «Ляпіс Трубяцкой». Драйву хапала ўсім, якасьць выкананьня ўражвала, а па-над шматтысячным натоўпам луналі бел-чырвона-белыя сьцягі (паралельна з намі да Кахоўкі даехалі яшчэ некалькі «дэлегацый» зь Беларусі).

Свой «прапор» (па-ўкраінску «сьцяг») мы насілі на плячах цягам усяе ўкраінскае вандроўкі. Людзі і ў Кіеве, і ў Кахоўцы, і ў Адэсе, якія пазнавалі беларускі нацыянальны штандар, віталіся паклічам «Жыве Беларусь!», на што ат-

рымлівалі гучны адказ «Жыве вечно!».

Вяртаньне, як і заўжды ў такіх выпадках, таксама поўнілася рознага кшталту прыгодамі. І неспадзяванкамі... Журналісты радыё «Кіеў», якія амаль паўсюль нас суправаждалі, так упадабалі нашу кампанію, што кінулі ўсе справы, адклалі працу ды ўзялі квіткі... на Менск! Яны прывезьлі нам ня толькі кіеўскі торт, але й Надзею. Дакладней, песьню, што гучала на «Таўрыйскіх гульнях» і сталася неафіцыйным гімнам нашае тусоўкі.

Та поки Сонце сяе, поки вода тече
— Є-є-є! Надія є!!!
Лиха біда мінае, просто повір у це
— О-о-о! Надія є!!!

Цягам двух дзён, знаёмячыся зь беларускімі вабнотамі, украінскія сябры не стамляліся нам паўтараць, што і ў нашай краіне ўсё будзе пудоўна, што незалежная супольнасьць кіруецца правільным шляхам, і перамога непазьбежная. Бо надзея ёсьць заўжды, трэба толькі пачаць дзейнічаць!

Юрась Бусел,
Алесь Квіткевіч
Менск—Кіеў—Хэрсон—
Кахоўка—Адэса—
Кіеў—Менск

З трактарам трэба па-мэханізатарску! Эсэ Лявона Вольскага.

Трактар Belarus

Трактар

Сучасная Беларусь — гэта трактар. Ён прэ па калгасным полі ў пыльных аблоках і выконвае «пастаўленую задачу». На ягоных баках напісана лацінкай слова BELARUS (што па-нашаму чытаецца БЭЛЯРУС — п'яны рускі?), ён агрэсіўны, мэтанакіраваны й неразумны...

Адна сяброўка патрапіла ў шпіталь. Здарылася гэтак, што зь ёю ў палаце

ляжала бабка. І гэтая бабка пасябрывала з дзвюма іншымі хворымі кабетами сваіх гадоў. Усё жыццё гэтых бабак цалкам паглынула палітыка. Увесь час яны абмяркоўвалі мінулыя выбары й сваю перамогу на іх, клялі непакорную моладзь, што не разумее свайго шчасьця. Бо гэта сапраўднае шчасьце — жыць ў іхняй (бабчынай, як і перамога) краіне, дзе... (далей — набор штампаў зь дзяржаўных тэлеканалаў, якія, дарэчы, бабулькі ак-

тыўна глядзелі й ухвалялі).

І ведала ж сяброўка, што ніколі ня трэба лезці да паджылых людзей са сваімі перакананьнямі. Ня варта. Іх ужо да канца жыцця ва ўсім пераканалі. Але так яе дасталі гэтыя старэчыя малапільныя, затое агрэсіўныя й самаўпэўненыя высновы, што аднаго разу (пасья крыкаў пра прадажную моладзь) яна выказала ім усё, што думае.

І на халеру? З трох гарматаў яны пачалі бамбардаваць дзяўчыну цяжкімі аргументамі: маўляў, яна — абзамбаваная наркаманка, ні халеры не разумее, што адбываецца ў краіне, ня трэба нам гэта *вашая* мова, вымятайцеся з *нашай* рэспублікі, калі не падабаецца, вумныя занадта, едзьце ў *сваю* Прыбалтыку, вывучыліся яны, глядзі ты, а хто трактарам кіраваць будзе?!

Калі пакрыўджаная сяброўка дайшла ў сваім аповедзе да гэтых бабуль-

чыных словаў, я й зразумеў: цяперашняя Беларусь — гэта трактар. Няўжо ж ты будзеш з трактарам гаварыць пра мову, культуру ці гісторыю?

Зь ім трэба неяк па-іншаму... Па-мэханізатарску, ці што?

Бы

Горад перанасычаны прыватным аўтатранспартам. Шмат машынаў. Едзеш у натоўпе, стаіш на святлафоры, разглядаеш суседзяў...

Паводле правілаў, ззаду мусіць быць налеплены значык зь літарамі BY — гэтак нейкія начальнікі скарацілі Беларусь. Не BLR, BEL, BR, ну, можна было нешта адпаведнае прыдумаць. А яны прыдумалі ігрэк. На беларускай лацінцы чытаецца БЫ.

Напраўду, край няздзейсненых мараў, магчымасцяў... Едуць, мільгаюць — бы, бы, бы... Нам бы, мне бы...

І ў кожнага сваё БЫ.

У кагосьці яно простае — чорнае на белым. Указвае на нейтральнасць.

У кагосьці БЫ гэткае піжонскае — срэбнае ці залатое. Дарагое. На азадках дарагіх машынаў.

Сустракаецца «свядомае» БЫ — бел-чырвона-белае.

І, зразумела, шмат БЫ чырвона-зялёнага ды яшчэ й з арнамэнтам. Уплішчылася неяк усё гэтае багацьце ў маленькі значык на азадку самахода. А ў некаторых яшчэ наперадзе побач з кіроўцам прышпілены папяровы сьцяжок гэткае ж расфарбоўкі.

Але гэта яшчэ не радыкалы. Ёсьць у Менску BMW, дык там на рамцы, што трымае нумар, напісана «Наш президент — Лукашенко».

ДАІ, напэўна, ніколі надоўга не затрымае.

І на гаргарыстых трактарах, якія зрэвам упарта прасоўваюцца сярод спрытных машынаў, таксама ёсьць БЫ. Гэткае ня вельмі ахайнае, трафарэтнае. Навошта яно трактару? Я

думаў, што БЫ пазначае транспартны сродак, каб за мяжой можна было зразумець, адкуль, зь якой краіны прыехаў гэты самаход. Легкавікі, аўтобусы — тут усё зразумела. А трактар?

Вось не заўважаў, на трамваях з тралейбусамі ёсьць альбо не?

Пераемнасць

Адзін сябар распавядаў: бабуля ягоная — таленавіты й адэкватны чалавек — на першых выбарах упадабала цяперашняга прэзідэнта. І з таго часу на кожных наступных галасавала за яго. А мама гэтага сябра (назавем яе Галінаю), адукаваная й творчая асоба, усё абуралася: як гэта яе культурная й таленавітая маці галасуе за неінтэлігентнага кандыдата.

А бабуля была ўжо старэнькая. Але бадзёрая. Зусім не агрэсіўная, як тыя бабкі з трактара BELARUS. Папросту зрабіла свой выбар. Прагаласавала за чалавек з народу. Нікога не агітавала, не спрачалася. Пайшла й прагаласавала. Культурна. Паважаю.

А Галіна таксама досыць культурная. І як мой сябар заводзіў гутарку пра ўладу, культурна асуджала бабулін выбар.

Шмат часу мінула. Бабулі ўжо няма. І мама пастарэла. Незаўважна ўвайшла ў пэўную «ўзроставую катэгорыю». І таксама цяпер галасуе... Яна думае, што за ўласны дабрабыт, за спакой...

А насамрэч — за трактар BELARUS, якога ніколі ня бачыла, хіба на якой выставе, бо ўсё свядомае жыцьцё пра жыла ў горадзе.

Трактарысты

А вось дзяржаўныя мас-мэды. Напрыклад, тэлеканалы. Агрэсіўныя, мэтанакіраваныя, некарэктныя. Гэта ж натуральны трактар! Той самы трактар BELARUS. Ён

упарта едзе па краіне, па мазгах гледачоў, так званых шараговых грамадзянаў, якія пасья работы, прыехаўшы на сваім «пасаце» з чорна-белым БЫ на хвасьце, прылеглі на канапу з бутэлькай піва. Адпачыць. Паглядзець тэлевізар. Леглі адпачыць, а патрапілі пад трактар. Вось праехаў па іх гэты «жалезны конь», і праз год на азадку «пасаціка» ўжо красуе чырвона-зялёнае БЫ.

Самы час здымаць фільм «Трактарысты».

Яны сьпяваюць, скачуць, даюць інтэрвію, усміхаюцца — шматлікая брыгада эстрадных трактарыстаў. На чарговым урачыстым канцэрце (гэтым разам ён прысьвячаўся сьветламу свята вялікага кастрычніка) яны адпаведна й выглядалі — у будзёнаўках, у цяльняшках, папахах... Трактарысты!

Вось адна трактарыстка, удзельніца агітацыйных канцэртаў, кажа незалежнаму журналісту пра мітынгі: «Каб так дзейнічаць, як яны, трэба быць невукам, ня мець аніякай інфармацыі пра сваю краіну, не разбірацца ў працэсах, якія адбываюцца».

А я ведаю гэтую жанчыну. Быў знаёмы зь ёй. Ну, сьпяваеш ты, ды і сьпявай сабе! Ніхто ж цябе ня цягне за язык, не прымушае «кампэтэнтна» выказвацца пра сытуацыю. А вось выказалася, і стала зразумела, што менавіта трактарысты ўсебакова адукаваныя, маюць мора інфармацыі пра сваю краіну і разбіраюцца ў працэсах. Не гнілая ж інтэлігенцыя — паэты зь пісьменьнікамі, філёзафамі, усякія незалежныя музыкі і студэнты-бунтары. Таму іх і не паказваюць па тэлеканалах. А разумную вышэйпаяннёную сьпявачку-трактарыстку паказваюць.

Лявон Вольскі — рок-музыка, літаратар, мастак.

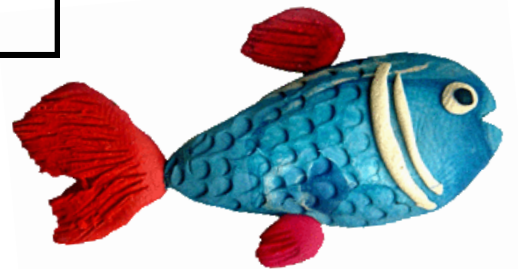
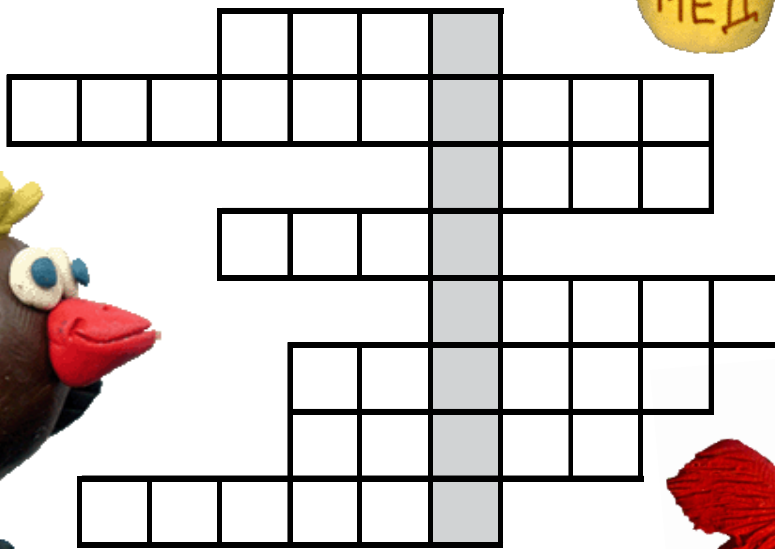
Беларуская

палічка

што чытаць?
www.knihi.com
дзе знайсці?

Лясная крыжаванка

Калі вы правільна запоўніце крыжаванку, у слупку прачытаеце назву мясьціны, дзе можна адшукаць усё тое, што вы бачыце на здымках!

**17 траўня
19.00**

— у малой залі КЗ
«Менск» (вул.
Кастрычніцкая, 5)
адбудзецца канцэрт
Зьмітра Вайццюшкевіча
і WZ-Orkiestra:
5 гадоў разам.

**Драўлянае вясельле
Вайццюшкевіча**

ЮЛЯ ДАРАШКЕВИЧ

КАНЦЭРТ

Мэтал-фэст у «Рэактары»

19 (пт), 18.00 — мэтал-фэст з удзелам гуртоў: *Asguard*, «Камаедзіца», *Dialectic soul*, *Svarga*, *Imprudence*, *Znich*, *Serdce* ды іншых. Квіткі: 10 000 (танцпляц), 14 000 (столік + кампакт-дыск у падарунак). Продаж квіткаў: пераход Я.Коласа і перад пачаткам канцэрту. Даведкі па т.: 649-08-88, 766-24-25.

ТЭАТРЫ

Купалаўскі тэатр

12 (пт) — «Ажаницца — не журыцца».
13 (сб) — «Смак яблыка».

14 (ндз) — «Таполевая завая».
15 (пн) — «Памінальная малітва».
19 (пт), 20 (сб) — «Вечар».
21 (ндз) — «С.В.».

ранішнія спектаклі

14 (ндз), 21 (ндз) — «Сьнежная каралева».

малая сцэна

14 (ндз), 17 (ср) — «Дзікае палываньне караля Стаха».
20 (сб) — «Муж для паэтэсы».

Тэатр юнага глядача

12 (пт) — «Марныя намаганьні каханьня».
13 (сб) — «Сястра мая Русалачка».
13 (сб) — «Гісторыя каханьня Паласатага Ката і сеньярыты Ластаўкі».

14 (ндз), 18 (чц), 19 (пт) — «Залатое сэрцайка».

14 (ндз) — «Паліяна».

16 (аўт) — «Апошняя дуэль».

17 (ср) — «Папялушка».

18 (чц), 19 (пт) — «Журавіныя пёры».

20 (сб) — «Дзень народзінаў ката Леапольда».

21 (ндз) — «Каліф-кралец».

Тэатр беларускай драматургіі

12 (пт), 19 (пт) — «Белы анёл з чорнымі крыламі».

13 (сб) — «Адэль».

14 (ндз) — «Містар Розыгрыш».

17 (ср) — «Шлях у Царград».

18 (чц) — «Кабала сьвятошаў».

20 (сб) — «Чорны квадрат».

21 (ндз) — «Валянціна».

КІНО НА ВЫХОДНЫЯ

Яра, даліною

Гэта здарылася ў даліне
(Down in the Valley).

ЗША, 2005, каляровы, 125 хв.

Жанр: псыхалогічная драма.

На гэтым тыдні ў Менску паказваюць карціну, якая мела посьпех у Канах. Фільм выглядае на вэстэрн. Але гэта сучасная псыхалогічная драма з пагрозлівымі таямніцамі.

Пекная юная Тобі (Эван Рэйчэл Вуд) знаёміцца з мужным валацугам (Эдуард Нортан), каўбоём-выхавальнікам. Раман паміж героямі разгортваецца, але, але, але...

Эдуард Нортан выбітны ролямі з «двайным дном» — ягоныя персанажы прыхоўваюць нешта, за імі ходзіць цень-двайнік (як клерк з «Байцоўскага клюбу»). У «далінным» выпадку актор Нортан выступіў яшчэ й супрадусэрам стужкі. Ён і рэжысэр Дэйвід Джэкабсан знайшлі адзін аднаго. Джэкабсана таксама цікавіць дваістасьць чалавечай прыроды, гульня паміж рэальным і ўяўным і таямніцы псыхікі.

Сэансы ў менскім Доме кіно: 10, 12—14 траўня — 18.50, 21.00; 11 траўня — 18.50.

Андрэй Расінскі

НАШЫ ШАШКІ

Ці будзе фокус?

Стаклеткавыя шашкі ніколі не карысталіся ў Беларусі шалёнай папулярнасьцю: выглядае, нават слаўны перамогі Аркадзя Гантварга ды Зоі Голубевай мала што зьмянілі ў грамадзкай думцы. Гледачоў на чэмпіянэце краіны, што кагаче завяршыўся ў менскім Палацы шахмат і шашак, можна было пералічыць на пальцах. Адзін зь іх адразу прызнаўся карэспандэнту «НН», што гуляе на 64 клет-

ках, а завітаў у палац, каб зірнуць на старых знаёмцаў. Судзіў імпрэзу вэстэрн журналістыкі і барацьбы з мэдыярацыяй Аляксандар Шабалін.

Лёс шашачнай кароны вырашыўся ў апошнім туры. Андрэй Валюк перамог Віталю Варушылу, Аляксандар Булатаў — Аркадзя Плякхіна. Сп. Аркадзь успрыняў паразу эмацыйна: «Гэх, абняславіўся...», Міжнародны гросмайстар па расейскіх шашках апынуўся ў «хвасьце» — зрэшты, ягоны стаклеткавы рэйтынг і быў ніжэйшы за сярэдні.

Паводле дадатковых паказьнікаў першым выйшаў Валюк, другім — Булатаў. Трэцяя пазыцыя ў майстра ФМЖД Андрэя Толчыкава. Пераможца першай лігі Ігар Міхальчанка гэтым разам быў толькі чацьвертым.

Мо чэмпіён сьвету па шашках-64, 32-гадовы гарадзенец Андрэй Валюк, адначасна завае сусьветнае першынство і на вялікай дошцы? Такога пакуль нікому не ўдавалася. Кажучы словамі палітыка з Малога Сітна, гэта быў бы фокус!

ВР

У НУМАРЫ

Жывеце
да саміту G8?

Перамога Саюзу
пісьменьнікаў:
тактычная ці
стратэгічная?
Старонка 9.

Год без
Скарыны

Моладзь адзначыла
флэшмобам.
Старонка 22.

Чоткі
Чачоткін

*Будитальнасць
— наше оружье!*

У Горках зьнішчылі
тыраж мэтадычкі па
гісторыі Беларусі.
Старонка 8.

Ордэн
Свабоды

Скульптар Алесь
Шатэрнік зрабіў
эскіз будучай
узнагароды.
Старонка 19.

Алег Скрыпка:
Ваш рок круцейшы
ў тры разы!

Рэпартаж з
фэстывалю
«Таўрыйскія
гульні». Старонка
26.

ПАШТОВАЯ СКРЫНКА

Міколу I з Горадні. Ня маем магчымасці дасылаць Вам задарма «нумары для закідання ў скрынкі ў Вашым доме». А вось каб Вы набылі прынтэр, Вы маглі б самастойна здрукоўваць зладзённыя матэрыялы ды і закідваць ва ўсе скрынкі свайго пад'езду.

Запрашаем
у падарожжа

292-54-58,
622-57-20,
509-12-16
(Зьміцер)

14 траўня (нядзеля)
па маршруце: Менск—Быхаў—Магілёў—
Вейна—Княжыцы—Салтанаўка—Менск.
20—21 траўня: Вільня.
28 траўня (нядзеля): Замосьце—
Слуцк—Чыжэвічы—Гразавок—
Грозаў—Цімкавічы—Бабоўня—
Наднёман.

ЖАРТЫ

Сустрэкаюцца два
судзьдзі.
— Слухай, ты бульбу
ўжо садзіў?
— Не яшчэ, а што ёй
інкрымінауюць?

— Перад тым, як узяць
вас на працу на нашу
фірму, я хачу
даведацца, ці ня
схільныя вы красьці,
падманваць,
спазьняцца.
— Не. Але калі гэта
патрэбна вашай фірме
— магу навучыцца.

«НН» СТО ГАДОЎ З ВАМІ

(Ад нашых карэспандэнтаў)
Пінскі паліцэйстар, Чарнаглазаў, па прыгаворы губэрнатару адбыў сямідзённы арышт. На яго, кажуць, было шмат жалаб.

Ігумен, Менск. губ.
Даўно ўжо людзі пагаварывалі, што ў нашым га-

радку ня ўсё ладна, аж вось цяпер выявілася, у чым прычына. Благая хвароба расшырылася паміж жыццелю, што мставы доктар павінен быў звярнуцца да лекарскага аддзелу з павадамленьнем, што хвароба прымае грозную меру.

«НН». 1911. №18—19

ПРИВАТНЫЯ АБВЕСТКІ

КАНТАКТЫ

Кнігі «Нацыянальная ідэя. Фэнаманалёгія Беларусі», «Пакаленьне Маладога Фронту», артыкулы, апаўданыні, інтэрвю Паўла Севярынца — на www.seviarynets.net
Выказваем шчырую павагу Зьмітру Дашкевічу і нашаме захапленне ягоным чыстым і вольным беларускім сэрцам

Згодна з пастановай ураду, дасылаючы прыватныя абвесткі аб знаёмствах, аўтары мусяць падаваць: свае пашпартныя зьвесткі; тэкст абвесткі; тэрмін дзеяньня абвесткі. Гэтую інфармацыю можна дасылаць на электронны альбо паштовы адрас Рэдакцыі.

Наша Ніва

незалежная газэта

заснаваная ў 1906, адноўленая ў 1991

галоўныя рэдактары «Нашай Нівы»:
З.Вольскі (1906), А.Уласаў (1906—1914),
Янка Купала (1914—1915), А.Луцкевіч,
У.Знамяроўскі (1920), С.Дубавец (1991—2000).

сакратарка рэдакцыі
галоўны рэдактар
фотарэдактар
нам.галоўнага рэдактара
мастацкі рэдактар
выдавец і заснавальнік
Наста Бакшанская
Андрэй Дынько
Арцём Лява
Андрэй Скурко
Сяргей Харэўскі
Фонд выдання газэты
«Наша Ніва»

АДРАС ДЛЯ ДОПІСАЎ:

220050, Менск, а/с 537

Tel/fax: (017) 284-73-29, 8-029-613-32-32,
8-029-707-73-29.

E-mail: nn@promedia.by

On-line: www.nn.by

© НАША НИВА. Спасылка на «Нашу Ніву» абавязковая. 12 палос фарматам А2, 6 друк. арк. Друкарня РУП «Выдавецтва «Беларускі Дом друку». Менск, пр. Ф. Скарыны, 79. Рэдакцыя не нясе адказнасці за зьмест рэкламных абвестак. Кошт свабодны. Пасьведчаньне аб рэгістрацыі пэрыядычнага выдання №581 ад 4 ліпеня 2002 г., выдадзенае Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь. Юрыдычны адрас: г. Менск, вул. Калектарная, 20а, п. 112. Р/р 3015212000012 у МГД ААТ «Белінвестбанк», Менск, код 764.

Наклад 2721. Газэта выдаецца 48 разоў на год.

Нумар падпісаны ў друк 23.00 26.04.2006.

Замова № 2531.

Рэдакцыйны адрас: Менск, Калектарная, 20а/2а